

De Moelial

Studententijdschrift van de Vrije Universiteit Brussel in samenwerking met BSG, Studiekring Vrij Onderzoek en Dienst Cultuur - 10de jaargang - nummer 3 - dinsdag 15 december 1992

Editoriaal. - Na het wegspeelen van het verdriet der verliezers en het wegslopen van de katers der overwinnaars even de stand van zaken opmaken. Het monopolie van SVS is doorbroken, dat is in elk geval een goede zaak (monopolies, zijn altijd ongezond). Nu kan de politieke discussie in Vubke misschien eens op een nieuwe, frisse basis worden gevoerd. Maar denk eraan, lieve vertegenwoordigers des volks, zoals onze voorvaders al zeiden: eendracht maakt macht. Het volgend jaar zou zowel politiek als financieel wel eens een cruciaal jaarje kunnen zijn; geen tijd voor stammentwisten dus, de verkiezingen zijn voorbij (Behalve voor Jean-Marie Demeester, die nog steeds overal zijn beklag aan het doen is. Allez, Jama, een beetje sportief!).

Eén kopbreker minder in elk geval. Het Memorandum is dood, dood, dood!!! Op de Charta-hoorzitting verklaarde minister Vandebosche desgevraagd immers dat hij - en niet alleen hij - op de onderwijsministerraad (27 november) zou tegenstemmen. Als ge dit gazetje in handen krijgt is dat evenement alreeds voorbij, zie verder in uw tijdschrift voor definitieve informatie. Voor de onwetenden onder u: het Memorandum was een Coensdecreet in de drieëndertigste macht op Europees niveau. Belangrijk toch te weten dat een relatief kleine groep studenten en vorsers - mits gratis arbeid op alle mogelijke niveaus gedurende een jaar - een dergelijk resultaat kunnen bereiken. Want ja, dit is inderdaad grotendeels hun werk. Maar wees gerust, er is nog genoeg werk aan de winkel: de gevolgen van het Coensdecreet, de bureaucratische dood van de VUB, Numerus Clausus, kredietpuntenstelsels en andere dergelijke industriële innovaties en de voorgestelde "herschikking" van de campus die in enkele megalomane bollen is geslagen (zie elders in deze Moelial). Ik ben wel een beetje saai vandaag, maar 't is dan ook serieus; 't is te hopen dat 24 november nog tot andere initiatieven dan de rookvrije dag aanleiding zal geven op deze alma mater. O tempora, o mores!

Uw redactie

Hoera, driewerf hoera!

De verkiezingen zijn uitgeslagen!

Dat De Moelial U wakker houdt, zal onderhand wel geweten zijn. Daarom menen wij U van de verkiezingsuitslag op de hoogte te moeten houden. Hier komt hij:

Raad van Beheer

L&W:
P. Goyvaerts (J. De Ro) - 63%
RG:
K. Roos (S. Deswert) - 82%

De Moelial 10de jaargang - nummer 3 - 15 december 1992

Politie: "Pas verkeerslichten bij 10.000 overstekers"

Triomflaan grijpt weer voetganger

Dinsdag 1 december was het weer zo ver. Een auto greep een voetganger, die trachtte de Triomflaan over te steken ter hoogte van de Shamrock. Het zwaaiende slachtoffer op de lijst van ongevallen, die er op dit kruispunt reeds gebeurd zijn. Bij vele studenten begint het nu dus ook wel genoeg te zijn.

Snelheidsniveaus

Dat er op de Triomflaan enorm veel verkeer is, zal wel niemand onbekend zijn. Deze weg, die alle verkeer te slikken krijgt die bij Delta de ring verlaat, behoort tot de drukke wegen, die de VUB haast omsingelen. De snelheden, die bepaalde automobilisten hier dan ook halen, zijn ongehoord. Het lijkt soms wel of ze denken, dat ze op een autosnelweg rijden. Een bewijs hiervan werd eens te meer geleverd diezelfde dinsdag. Rijkswacht en politie stonden nog verslag op te maken van het ongeval, toen een overstekende student op het andere baanvak bijna omver gereden werd door één van deze maniakken. Eens te meer een bewijs dat zelfs met de politie erbij de veiligheid niet gegarandeerd is.

Problemen

De Triomflaan is al lang een probleem. Reeds enkele jaren zijn mensen hier actie rond aan het voeren. De vraag om verkeerslichten of verkeersdrempels kreeg tot nu toe geen

gehoor. Bij de politie onderkent men het probleem, doch volgens bepaalde statistieken moeten er in verhouding met het autoverkeer 10.000 (tienduizend) voetgangers per dag oversteken bij de Shamrock voor er verkeerslichten kunnen komen. Gezien dit een getal is, dat nooit gehaald kan worden, komt dit overeen met zeggen dat er de komende twee jaar, volgens het huidige gemiddelde, nog eens 3 doden mogen vallen en ettelijke gewonden. Prettig vooruitzicht.

Werkgroep rond verkeersveiligheid

Om te trachten uiteindelijk wat vaart achter een oplossing te zetten, werd er met steun van de politieke commissie, een onderdeel van het BSG, een werkgroep rond deze problematiek opgericht. Laat het woord politiek je echter niet afschrikken. Het is een werkgroep van studenten, die tot enig doel hebben de verkeersveiligheid rond onze eigen campus te verhogen. Drie dodelijke slachtoffers zijn er drie te veel. Iedereen die mee wil werken om het probleem aan te pakken kan dit ook doen. Op donderdag 17 december zal deze werkgroep voor het eerst samenkomen om 17 uur op het BSG-lokaal, naast het Kultuurkoffie. Iedereen is welkom.

R.B.

Goedgeïnformeerde kiezers ...

(Foto PC)

ESP:

A. Antoine (B. Haeck) - 49,9%
PO:
R. Farny (E. Gysels) - 50%
WE:
E. Behiels (B. Schoots) - 59%
TW:
R. Macharis (M. Beyt) - 89%

HILOK:

S. De Backer (P. Van Der Veen) - 96%
GF:
S. Yoshimi (G. Van Berlaer) - 85%

Sociale Raad

G. Acke (S. Yoshimi) - 33%
J. Lema (G. Van Berlaer) - 32%
J. Troubleyn (B. Haeck) - 32%
S. Broucke (S. Butenaerts) - 30%
K. Verbrugge (T. De Koninck) - 28%
S. De Kerpel (S. Lignot) - 28%

De namen tussen haakjes zijn de plaatsvervaarders. De percentages duiden op het relatieve aantal behaalde stemmen.

Dé vraag uit ons nieuwe spelprogramma

Zal de VUB nog bestaan in 2001?

Door Jean Reignier, Gewoon Hoogleraar

Wees gerust beste lezers van De Moelial! Het antwoord is ja, zij het dan maar half positief. Bij het begin van het tweede millennium zal U hier inderdaad nog een campus vinden met gebouwen, personeel en studenten. De vraag is alleen of men dit alles nog een universiteit zal kunnen noemen. U moet nu vooral niet denken dat de auteur van dit pamflet een nieuwe Cassandra is die zich laat leiden door een somber en triest fin de siècle-gevoel, een echt drama is wel degelijk sedert lang in wording en het degradatieproces van onze universiteit wordt op dit ogenblik nog sterk versneld.

Om dit drama te begrijpen is het nuttig terug te gaan naar de oorsprong en de stichting van de VUB. De VUB is de vrucht van een lange strijd die door vrijzinnige Vlamingen gevoerd werd om een volledige cyclus van Vlaamse leergangen te gretten binnen het kader van de franstalige ULB. Deze rechtmatige strijd, geleid door moedige en bekwame personalliteiten, heeft verschillende fasen gekend: soms werd hij vertraagd (geremd door bepaalde personen bevreemd voor een verdeling van de financiële middelen; problemen veroorzaakt door de brutaliteit van de Duitse bezetter gedurende de oorlog; enz...), soms werd hij versneld (door

hulp van de staat die de financiële middelen van de moederinstelling vergrootte; bewustwording in frans- en nederlandsstalige kringen van de noodzaak de vrijzinnige ideeën te verspreiden in Vlaanderen; enz...). In mei '68 was het programma reeds sterk uitgebreid: in meerdere faculteiten waren er Vlaamse leergangen georganiseerd, met een onderwijzend personeel van hoge kwaliteit dat beschikte over de onbetwistbare troef van het dynamisme van de jeugd. De gebeurtenissen van '68 en de politieke sfeer die toen in België heerste hebben dit proces nog versneld. In een paar jaar bereikte men een verdubbeling van de leergangen, zelfs voor secties en faculteiten waar de voorbereiding minder rijp was, en bekwan men een scheiding in twee universiteiten. Voor de VUB betekende dit de bouw van een campus, het aanwerven van een volledig ATP-korps (ATP = Administratief en Technisch Personeel), het creëren van structuren en het opstellen van beleidsregels. Elk van deze punten is de bron geworden van verkeerde keuzes waarvan de gevolgen alleen maar later te voorschijn zijn gekomen en die er nu voor zorgen dat men de titelvraag kan stellen.

(Vervolg op p. 3)

Wakker worden!

BOEM!

Zoals gewoonlijk hangt alles weer met alles samen. De discussie over het massaplan met die over het Organiek Statuut, het Organiek Statuut met de strijd tussen de faculteiten, de faculteiten met de krachtsverhoudingen in de Raad van Beheer, de RvB met het massaplan (voor al deze punten: zie elders in deze Moelial).

Bovendien doen er allerlei meer of minder wilde geruchten de ronde. De VUB zou haar terreinen in Etterbeek aan de EG willen verkopen en in haar geheel naar Jette (!) trekken. De VUB zou Rode (moleculair-biologisch labo) moeten verkopen omdat de ULB - waar ze mee samenwerkt - het daar niet meer ziet zitten. Helas lopen de klanten voor een behoorlijk uit de kluiten gewassen laboratorium-complex niet zo dik. En waar zouden die biologen naar toe moeten? Naar Jette. Maar in Etterbeek zitten er toch óók biologen? Jaja, maar die biologen kunnen elkaar niet zo goed luchten... Laten we, tegen de gebreken aan onze dierbare Alma

vervolg op p. 2

Inhoud:

Massaplan + Commentaar	2
Zal de VUB nog...	3
Cosmonauten	4
Organiek statuut	4
Nieuwelaan	5
laatste column Paz	5
Over Grannies en sigaretten	5
Noam Chomsky	6
Kultuurkrant, In de lift	7
Opinie Overwinningfeest	7
Triomflaan, DEBED	8
Pythische spelen	8
Humanisme, vrijzinnigheid	
en vrij onderzoek	9
Anti-slechte Poëziedag	9
Gods wegen doorgrond	10
Zelfstudiecentrum A	10
Parochieblad, Ladder	11
Ucov	11
Zangfeest, Agenda	12

Plannen voor Etterbeekse koten even studentonvriendelijk als deportatie naar Jette

Massaplan of kassaplan ?

Het was de dag na een vreselijke nacht van kiespijn. Men kon mij niet helpen op de campus Etterbeek (althans niet binnen de eerste drie dagen) en men verwees mij dus door naar Jette. Tien minuten wachten op de metro, 25 minuten met de metro tot Simonis en dan nog een busrit van minstens een kwart uur. Alsjeblieft! Al de tijd om het landschap te bewonderen.. Pastorale kerkje. Pleintje. Steeds kleinere huisjes. Een bus vol ouwe pekes; je vraagt je af welk lijf zij gaan bezoeken. De huisjes worden bijna kleiner dan de bus, die zich met moeite een weg baant naar god weet waar. Plots wat appartementblokken, grillig ingeplant op een heuveltje groen. Duidelijk raadstad. We zijn er echter nog niet! De bus rijdt voorbij een bord: 'Welkom in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest'. En dan: niets meer, schrale vlakke. En plotseling weer wat grijze mastodonten. De campus V.U.B.-Jette! Niet te geloven. Het lijkt wel alsof je een fabrieksparking oprijdt, compleet met slagboom en al. Wie dacht dat de campus Etterbeek saai beton was, is hier zeker nog nooit geweest! Tsjoffel, sjoffel, achter madame vieux-temps aan om de bus uit te geraken. Binnengaan in het ziekenhuis. Neen, hier is geen tandarts, probeer het Tandheelkundig Instituut, terug naar de parking om voorbij het Kinderziekenhuis te zoeken naar een brandweerkazerne! O.K., het staat goed aangeduid. Tiens, moet ik hier nu die grasheuvel af? (Ja!) Blijkbaar is de hele campus erop voorzien dat je je met de auto verplaatst van het ene gebouw naar het andere. Ik groet een gast met zijn arm in het gips. Natuurlijk geen tandarts meer beschikbaar tijdens de middagpauze. Wachten. Kan men hier ergens iets eten op de campus? Ja, in het ziekenhuis. Het regent. Wandel terug naar het ziekenhuis. Weer dezelfde receptioniste aan de ingang die grenst aan de bushalte. Kan men hier ergens iets eten? Ja, neem de lift tot op het eerste verdiep en volg de witte lijn. Klein zaaltje. Prijzig naar V.U.B.-maatstaven en snikheet. (Blijkbaar verspielt men over al de campussen evenveel energie) Nog wachten. Ik ga dan maar wat wandelen, de buurt verkennen. De studentenkoten. Tja, ordelijk, mooi uitzicht op het grijze ziekenhuis. Affiches? Ja, een blaadje van een verloren gelopen medische kring. Verder wandelen. Een bospaadje daalt de heuvel af. Een kinderboerderij! Weiden, velden en in de achtergrond ervan zie je een stad liggen: Brussel! Kun je het geloven dat er mensen in het bestuur van de V.U.B. zitten die de gehele campus van Etterbeek willen doen verhuizen naar daar? In de zomer bestudeerde de Investeringscommissie van de V(laamse?)U.B. alvast om geen frank meer uit te geven aan de campus in Etterbeek. Bepaalde profen wensen zich immers niet meer de moeite te getroosten om de stad in te rijden om les te geven aan kandidatuursstudenten! Stel je voor! Dan zit de V.U.B. decennia lang te investeren

in de aankoop van terreinen rondom de campus Etterbeek (met de nodige verloedering in Etterbeek als gevolg) en dan willen ze plots weg, zogezegd omdat er geen plaats meer is om uit te breiden! Laat het geweten zijn: de percelen aan de Triomfslaan zijn, op Colruyt en Bequevort na, praktisch volledig eigendom van de V.U.B., evenals het hele gebied van het Arsenal daarachter (behalve de torentjesgebouwen aan de Bld. Schmidtlaan).

En dan plotseling die hypocrisie van de Sociale Raad: grote valvas in het restaurant: investering xxx miljoen in de bouw van studentekoten en een uitbreiding van het restaurant! (als we dan toch al gaan verhuizen) En hoe dit dan aangepakt wordt! Je hebt het mooiste nog niet beleefd! Aanvankelijk startte professor Steenhaut ermee: lavaboetje, tafeltje tekenen, totdat op algemeen protest van de pottekijkers gevraagd werd om er een architect bij te halen. Het werd het bureau Baro van Gent, dat de klas, naar goede getrouwe gewoonte, weer eens mocht klaren. (Baro is ook het bureau dat verantwoordelijk is voor o.a. onze aula) Niemand die eraan denkt om een architectuurwedstrijd uit te schrijven (Slechte ervaringen van vroeger zijn geen reden om het nu niet beter te doen!). De verschrikkingen blijven mekaar opvolgen. Men heeft geopteerd om studentenkoten neer te poten op het

groene grasveldje naast de Shamrock. Men wil samenwerken met de Colruyt om wat groter te realiseren. (De Colruyt zou eventueel over- en verbouwd worden).

Ondertussen loopt echter het project op de Henri Schoofslaan verder, met als resultaat een bouwplan, die is ingediend, met een schitterende noord-zuidligging voor alle studentenkoten. Let wel, als je je raam hebt aan de noordzijde, beschik je zelfs over het uitzicht op een passerelle, vlak voor je raam, zodat je al je vrienden kan zien voorbijkomen. Deze passerelle dient zogezegd tevens als zonwering! Men had voor hetzelfde geld de twee V.U.B.-terreinen rechts van de Colruyt kunnen samenmenen om een oost-westligging te realiseren. Maar dat wil de V.U.B. niet, zogezegd omdat dat andere terrein zopas gereveerd hebben. En dan willen ze de hele klerozooi tot en met de Colruyt samengooien? Ja, maar jullie maar allemaal blind op die mooie Bottageïnfacteerde geveltekening in het restaurant.

Wel een mooi initiatief om van de gelijkvloersverdieping een winkelzone te maken en aldus een commerciële as te pogen trekken tot aan Pétillon. Ik schat een fietsenwerkplaats nuttig, de directeur-generaal zou graag een bank zien. Maar onder druk van Steenhaut zal van deze handelszone vermoedelijk niets van

over blijven. Die wil overal koten en liefst zo klein mogelijk: 2m86 op 4m50, wel ieder een eigen stink-w.c./douche (zie bouwvraag). Ook de gemeenschappelijke ruimtes zullen moeten wijken onder de voet van Steenhaut.

Ondertussen werkt Merckx nog steeds op zijn eentje verder aan de uitbreiding van het restaurant, zonder enige hulp van een architect. (De coördinatie van de projecten ligt in handen van de Technische Dienst.) Het studentenhomeproject bevat dus vele ratelslangen zonder ratel en je vraagt je af waarom men dan zoveel geld nodig heeft, aangezien toch niets grondig onderzocht wordt. (vriendjes aannemers?) Maar het meest merkwaardig is dan nog de laksheid van de studenten omtrent deze hele kwestie: het kan hun allemaal niet schelen in welke koten hun kinderen zullen zitten, of tegen welk gebouw ze zullen moeten opkijken. Nochtans zouden die dingen in de eerste plaats voor de studenten moeten gebouwd worden en niet voor de V.U.B., maar aangezien de studenten niets van zich laten horen laat men maar varen. Ziedaar dus, voor welke afgevaardigden jullie omlaag gestemd: wezels.

En die laksheid kan even goed verweten worden aan De Moelal, die zichzelf steeds meer degradeert tot een, zoals ze zelf zeggen, parochieblad. Ze houdt zich bezig met de

perikelen van voze dronkaards en bladvervulling van het onoverzichtelijke soort, doch als het gaat om de studenten te informeren over de wantoestanden op de campus, dan slaan ze de bal volledig mis en houden ze zich liever bij hun pint (en dan maar zagen over B.S.G.). Een tam keffertje zou beter staan bij 'editoriaal'!

De tand werd ontzenuwd. Voor een laatstejaarsstudent leverde de tandarts geen slecht werk. Ik stap terug naar buiten in de regen en wandel terug het drassige gras op. De bussen staan er al, nogal logisch, wat kan je er anders van maken dan een eindstation? Ik neem nu eens een andere bus terug. Na enkele minuten zijn we weer vertrokken. Deze keer rijdt ze langs authentieke namaakboerenhuisjes (fermettes, zoals alle baksteen-Belgen ze zetten). Bomma vertelt over haar vriendin met spataderen. Enkele migranteakinders stappen op en beginnen te spelen met het open- en dichtdoen van de achterdeur.

'Verdraagzaamheid!', muilt een Aantwerpenaar, en als de onde man tegemoet hem, een Brusselaar, terugzegt: 'Ja', dan staat mijn hart even stil. Dit land is ziek. Maar je mag gerust zijn, een instelling met kanker zal vroeg of laat ook sterven.

Erwin Mlecnik.

Organieke Massa ? Plan ?! BOEM ! (Vervolg van p.1)

Mater in, eens proberen de zaken tot hun essentie te herleiden. De essentie is dat er nu, dit jaar, een aantal fundamentele beslissingen moeten worden genomen, die bepalend zullen zijn voor de toekomst van deze universiteit. Dit geeft géén aanleiding tot een ernstige en open discussie op een brede basis, die de gelegenheid aanrijpt om de positie van de VUB in het licht van haar goe-

de tradities - zowel ideologisch, democratisch als academisch - te herwaanderen, en haar zo weerbaar te maken t.o.v. de zonder twijfel negatieve maatschappelijke, economische en intellectuele evoluties die ons in de nabije toekomst te wachten staan. Integendeel, bijna iedereen - zijn de studenten een uitzondering? - doet alleen maar moeite om in naam van de belangen van zijn groep, departement, faculteit, kring, politieke

kleur of carrément eigen eer en glorie zoveel mogelijk brokken van de invallende tafel mee te pikken. Zo zien wij dat mensen - of zij een reële kans van slagen hebben doet hier niet ter zake - ernstig pleiten voor een herschikking van de unief rond drie monstercampus - gebiedskunde, polytechnique en rechten - waarbij de rest een soort van aanhangsfunctie zou vervullen. Het argument? Het Decreet Coens,

t.z.g. geld. Dat die andere faculteiten - vnl. humane en exacte wetenschappen -, of ze nu groot zijn of klein, vanouds dé kernfaculteiten zijn van wat zich een universiteit noemt, moeten wij in naam van de economische logica maar even vergeten, netwaar? Sommige heren hier en in Jette zien zichzelf al als decaan van één of andere prestigieuze super-

vervolg op p. 4

Beste Erwin, Het is niet omdat jij pas vorige week wakker geworden zijt, dat ge dat aan ons moet vertellen. Het ware te wensen dat er eens wat meer vorsers, assistenten en professoren uit hun apathie zouden komen en niet al het vuil werk aan de studenten overlaten. En overigens, *léa De Moelal* als ge hem de volgende keer in henden krijgt. Bekijken alleen is niet genoeg. Sans rancune, zoals ze zeggen.

Karin Verelst

De vraag uit ons nieuwe spelprogramma

Zal de VUB nog bestaan in 2001?

(Vervolg van p.1)

Laten we deze punten één na één kort bespreken.

Ten eerste, en in het kort want het is zeker niet het belangrijkste, het probleem van de gebouwen. Bij gebrek aan financiële middelen en waarschijnlijk ook bij gebrek aan esthetische bezorgdheid is men er in geslaagd gebouwen te construeren waarvan de binnenkant doodeenvoudig lelijk is. Zo is het geheel van lokalen, burelen, gangen en rotulen triest, ongezeild en zelfs ook niet functioneel. Dit inspireert zeker niet de eerbied die men zou moeten hebben voor een universitaire instelling. Weer bij gebrek aan financiële middelen, maar dan vooral omdat men er in de sfeer van de jaren '68 niet aan gedacht heeft, bestaat er geen lokaal waar de leden van het personeel bijeen kunnen komen om in een gezellige sfeer over de problemen van de universiteit te kunnen praten (de "clubs" van de Engelse universiteiten). Het is nu zo dat ik mijn collega's van de andere faculteiten amper ken; ik ken alleen degenen die ik hier en daar ontmoet heb in een eenzame sfeer over de problemen van de universiteit te kunnen praten (de "clubs" van de Engelse universiteiten). Het is nu zo dat ik mijn collega's van de andere faculteiten amper ken; ik ken alleen degenen die ik hier en daar ontmoet heb in een eenzame sfeer over de problemen van de universiteit te kunnen praten (de "clubs" van de Engelse universiteiten).

Het probleem van een onmiddellijke en volledige verdubbeling van het onderwijzend korps was niet gemakkelijk op te lossen. Dikwijls was het noodzakelijk mensen aan te werven die niet helemaal aan het vereiste formaat waren. Voor zover het een aanstelling binnen een bestaande sectie of binnen een bestaande faculteit betrof was dit nog niet zo erg. Iedereen weet dat in alle universiteiten de faculteiten niet homogeen zijn, dat men er mensen van groot, middelmatig of klein formaat aantreft en dat dit niet erg is zolang de laatste een kleine minderheid vormen. De andere leden van het onderwijzend personeel zorgen er dan voor dat de kwaliteit van het onderwijs en van het onderzoek hoog blijft, zelfs op lange termijn. Maar, als er teveel van deze mensen zijn, zelfs al zijn ze nog relatief in de minderheid, dan wordt de toekomst wel bedreigd. Het onderwijs is niet noodzakelijk slecht (men hoeft geen groot geleerde te zijn om degelijk onderwijs te geven) maar het probleem is dat deze mensen de neiging hebben zich te laten bijstaan door mensen van een nog kleiner formaat dan zijzelf. Trouwens, op dit gebied kunnen de studenten hun profs wel degelijk beoordelen, de briljantste studenten gaan liever naar de briljante bazen! Minder bekwaam dan de anderen, minder briljant op nationaal of internationaal vlak, hebben deze mensen van klein formaat de neiging hun macht binnen de instelling uit te oefenen. In tegenstelling tot de mensen van groter wetenschappelijk formaat, die moeten concurreren met hun collega's wereldwijd, kunnen zij veel tijd besteden om "belangrijk" te worden binnen de instelling, om "aan de macht" te komen en om later, in naam van de democratie en van "objectieve" criteria, de beschikbare interne kredieten naar zich of naar hun faculteit toe te trekken. Met andere woorden, deze mensen, klein op het

gebied van de wetenschap, worden op deze manier belangrijk op het gebied van het beleid en gaan daar hun "dorpsspolitiek" beoefenen. Het is zo dat zij een gevaar vormen voor de verre toekomst van de instelling.

Ook de creatie van het ATP-korps heeft aanleiding gegeven tot veel fouten. Men moest op een korte periode een groot aantal bekwaame vrijzinnige nederlandsstalige ambtenaren vinden. Weinge nederlandsstalige ambtenaren van de moederinstelling hebben deze verlaten om naar de VUB te komen. De rest van het korps werd gerecrueteerd uit het kader van de staat. De grote meerderheid van deze personen hadden geen ervaring met het universitaire leven en de speciale sfeer die daar heerst. Ze waren wel bekwaam en ze hebben zeker hun best gedaan maar ze hebben de VUB beheerd zoals men de staat beheert en dat wil zeggen op een uiterst bureaucratische manier. Wij worden sedert het begin (d.i. sedert de scheiding van de ULB) vastgeklemd in allerlei reglementen en dit wordt met de tijd steeds maar erger. Elk wetenschappelijk initiatief is aan zoveel regels onderworpen dat velen van ons het eenvoudig opgeven. Meer dan dat, onze betrekkingen met de administratie zijn dubbelzinnig: gaat men zelf naar gebouw M, dan ontmoet men er altijd vriendelijke mensen die bereid zijn U te helpen, maar wanneer de zaken preciezer beginnen te worden, dan krijgt U van de M een brief toegestuurd waarvan inhoud en stijl U bleek maken van schrik. In dit verband is het amusant de evolutie van de stijl van de benoemingsbrieven te vergelijken, tussen de oude tijd van de unitaire ULB-VUB en vandaag. In de "goede oude tijd" van de Vlaamse leergangen waren de benoemingsbrieven nogal kort, duidelijk, beleefd en met op het einde een aanmoedigingsformule die speciaal aan de bestemming gericht scheen te zijn. Nu krijgt men de meest banale benoemingsbrief van twee bladzijden, sterk gelijkend op een vonnis van de een of andere rechtbank. Van geen belang zegt U? Akkoord, maar is dit wel een "universitaire" stijl? En als U zo'n brief ontvangt, lees hem maar zeer aandachtig voor dat U (zoals vereist) met "gelezen en goedgekeurd" zou ondertekenen. Pas op voor de details: een benoemingsbrief v.b. gedateerd op de eerste december, en dit omdat toevallig Uw dossier een beetje trager behandeld werd, kan U een jaar anciënniteit kosten. In het perspectief van een carrière, geprogrammeerd zoals in de NMBS, kan dit U misschien beletten om ooit hoogleraar of gewoon hoogleraar te worden.

Het ergste van dit alles was nochtans de oprichting van de structuren en van de modaliteiten van het beleid. Het model werd rechtstreeks geïnspireerd door het "democratisch centralisme" zo geliefd bij de rebellen van '68. Echte democratie ligt in decentralisatie en zeker niet in gecentraliseerde structuren, zelfs wanneer men er voor zorgt dat de verschillende componenten vertegenwoordigd zijn. Bij ons wordt alles beslist op hoger niveau, en aangezien dit niveau het verst van de realiteit verwijderd is, wil dat zeggen op het niveau van minimale competentie. Men heeft zorgvuldig alle vertegenwoordigingen gewikt en gewogen, men heeft ze van alle mogelijke evenwichten voorzien, maar men heeft helemaal niet aan de werkzaamheid (efficiency) gedacht. Het blijkt nu dat een structuur van grote

departementen met een eigen beleid en verantwoordelijkheid veel betere resultaten had kunnen geven dan de huidige centralisatie. De huidige procedures worden aan de basis ingezet door een wetenschappelijke commissie van een sectie of een departement; bekwaam maar machteloos. Ze gaan dan naar de faculteit; minder bekwaam maar even machteloos. En ze eindigen in het Bureau van/of de Raad van Beheer; nog veel minder bekwaam maar soeverein. Men heeft wel geprobeerd deze relatieve onbekwaamheid te verbeteren door de oprichting van organen waarin "experten" en "wijze mannen" zetelen: de Onderzoeksraad (OZR), de Onderwijsraad (OWR), de Senaat, enz.... De ervaring leert ons dat al deze organen slecht functioneren. Neem bijvoorbeeld de wijze waarop de kredieten of mandaten van het OZR verdeeld worden tussen de faculteiten of de researchgroepen. Denkt U dat deze mandaten gaan naar die faculteiten waar zich de topgroepen bevinden? Helemaal niet! Zij gaan naar de groepen die onbekwaam zijn eigen kredieten of mandaten te bemachtigen op basis van een nationale of internationale beoordeling. In plaats van één racefiets te kopen voor een jonge kampioen verdeelt men honen benen aan de gehandicapten. Van de OWR ontvangen wij vooral allerlei nieuwe reglementen en enquêteformulieren, waarvoor ze bestemd zijn is een mysterie (misschien om nieuwe reglementen op te stellen of misschien gooit men ze wel in een zeer diepe put of in de verwarmingsketel van de VUB). Naar het schijnt houdt de OWR zich nu bezig met het opstellen van een nieuw reglement voor het doctoraat. Waarom? Waren onze doctors, die zo dikwijls een briljante carrière uitgebouwd hebben, niet goed genoeg? Neen! Het probleem is anders: om centen te bekomen via staatsubsidiëring staat men klaar om een reglement op te stellen naar het model van de verplichtingen waaraan een griffier moet voldoen om chef-griffier te worden. De Senaat - die oorspronkelijk wel een raad van "wijze mannen" was - schijnt wanneer we verder de inzapping zullen beschouwen, deze kwaliteit compleet verloren te hebben.

Zo kom ik uiteindelijk tot de vraag van de titel. Waarom 2001? In het jaar 2000 zal de grote meerderheid van zij die aanwezig waren bij de oprichting van de VUB op rust gesteld zijn. Zoals ik reeds eerder zei waren deze mensen meestal bekwaam en dynamisch. Ondanks alle moeilijkheden verbonden aan de oprichting van een nieuwe universiteit, die vrijzinnigheid voorstaat in een nogal klerikaal land, had de VUB een "grote" universiteit kunnen zijn. Misschien klein door het aantal studenten maar groot op het niveau van onderzoek en onderwijs. Het succes dat veel leden van de VUB zo dikwijls gekend hebben op nationaal en internationaal vlak is reëel. Soms hebben deze tegenstanders zelfs durven beweren dat we systematisch meer dan onze "quota" (zij bepalen die op basis van het aantal studenten) van de versorsmandaten krijgen terwijl voor deze wetenschappelijke wedstrijden, zoals die op een eerlijke wijze gebeuren bij het NFWO, het IKW, het FKFO en het IWONL, alleen het wetenschappelijke niveau telt. Zo hebben de meeste van onze briljantste afgestudeerden dikwijls de beste plaatsen gekregen en hebben op die manier ons wetenschappelijk potentieel versterkt. Anderzijds is het waar dat we altijd onder de zwakheid van onze reëlering van studenten geleiden hebben. Vooral daar het aantal studenten grotendeels de financiering van de instelling bepaalt. Maar het probleem lag vooral hierin dat sommigen van ons op een rare manier hiertegen gereageerd hebben. Bepaalde faculteiten, meer gericht op een beroepsvoorbereiding dan op het fundamenteel onderzoek en de cultuur, trekken om die reden meer studenten aan. Hiervan gebruik makend hebben deze faculteiten zich een dominante rol toegeëigend binnen de instelling. Om zich te verdedigen hebben de andere faculteiten hun fundamentele plicht een beetje opzij geschoven en zijn ook een beetje "schools" geworden. Ze hebben nieuwe secties gecreëerd, meer "in de tijdsgeest" (zonder zich bij deze tijdsgeest enige vragen te stellen). Als gevolg van deze bevalling zijn bepaalde "oude" secties bijna op sterven na dood. Al dit heeft een grotere aanwerving van professoren en assistenten tot gevolg gehad, met normen van bekwaamheid die niet altijd meer zo hoog waren als vroeger. Daar bovenop komt dan nog de "inzapping" (ZAP = Zelfstandig Academisch Personeel) als klap op de vuurpijl. Ondanks de inspanning van enkele wetenschappelijke commissies en ondanks de opinie van de betrokken faculteiten, heeft de Senaat besloten dat volledige en niet selectieve inzapping de algemene regel moest zijn. Men heeft op deze manier voor de komende 10-20 jaar de mogelijkheden voor externe reëlering (op basis van kwaliteit) van versors of professoren geblokkeerd. Let wel, men kan wel een goed en bekwaam werkleider zijn zonder echter bekwaam te zijn om prof te worden, in de zin die de internationale universitaire gemeenschap aan deze titel geeft. In de huidige bureaucratische structuren is slechts één enkel kenmerk beslissend voor de toekomstige reëlering: de financiële druk. Deze zal ons verplichten de toekomstige profs te recrutereren uit ons ZAP-korps. Erger nog, de loopbaan van deze ZAP's zal bepaald worden door triviale kenmerken (zoals het "signalement" van de NMBS) waarbij de anciënniteit een

prioritaire rol zal spelen, veel meer dan de wetenschappelijke bekwaamheid. Waarschijnlijk zal men ook aan het zetelen in de commissies van de VUB een even groot gewicht geven als aan de deelname aan internationale congressen. Het is immers veel gemakkelijker deze "objectieve data" zoals anciënniteit, verkiezing, aantal lesuren en studentenaantal te beoordelen dan erkenning in internationale wetenschappelijke kringen. Deze gang van zaken hebben we al kunnen vaststellen ter gelegenheid van de bevorderingen tot de verschillende niveaus voorzien door de inzapping. Geconfronteerd met financiële moeilijkheden hebben de "wijze mannen" beslist dat als prioritaire regel de anciënniteit gehanteerd moest worden. Heeft men v.b. een cursus van een luttele 15 uur per jaar gegeven in om het even welk deel van een sectie en dit gedurende 13 jaar (totaal 195 uur). In dat geval wordt men, ongeacht de kwaliteit van het wetenschappelijk dossier, ingezapt als hoogleraar. Heeft men integendeel 120 uur per jaar les gegeven in een basis-onderwijs voor één of meerdere secties gedurende de laatste 4 jaar (totaal 480 uur, meer dan dubbel zoveel!) dan blijft men docent, onverschillig het gehalte van het wetenschappelijk dossier. En dan moet men nog eens 2 jaar wachten om hoofddocent te worden, en dan nog eens 6 jaar meer om hoogleraar te worden, ... als er tenminste plaats vrij komt in het kader! Veel mensen met een degelijk wetenschappelijk dossier en die een bevordering verdiend hebben worden door deze triviale regel benadeeld ten opzichte van hen die hier reeds langer zijn, maar weinig te bieden hebben. Of dacht U misschien nog dat inzet en degelijk werk leveren beloond werden? Het spreekt vanzelf dat dit soort toestanden de sfeer binnen de universiteit niet ten goede zal komen. Tot zover deze demonstratie van de wijsheid van de Senaat.

In deze omstandigheden kan men verwachten dat de kwaliteit van het ZAP-korps langzamerhand zodanig zal dalen dat ze onder de drempel sukkelt van wat men kwalitatief van een universiteit mag verwachten. Het risico bestaat dat de VUB evolueert naar een soort technische hogeschool (niet te vergelijken met de prestigieuze THS van de ons omringende landen maar eerder met die van ons eigen land). We zullen dan inderdaad nog gebouwen zien, met personeel (ZAP, AAP, ATP) en studenten, maar intrinsiek zou men het geen universiteit meer mogen heten. Misschien zal het Vesalius College dan nog onze enige internationale referentie zijn, maar op welk niveau! Toch vind ik dat, zelfs wanneer dit scenario verwezenlijkt wordt, we toch nog een laatste inspanning moeten doen, namelijk geld inzamelen om een standbeeld op te richten ter ere van de stichters van de VUB, te plaatsen midden op de campus, met het gezicht naar gebouw M gericht en met als opschrift: "... onze droom was anders..."

Noot van de Redactie:

Prof. dr. Jean Reignier is hoofd van het departement Theoretische Natuurkunde (TENA) van de VUB. Het onderzoeksgebied van deze - grotendeels door het NFWO gefinancierde - groep betreft de grondslagen van de quantumfysica. Op dit terrein hebben zij een internationale reputatie verworven.

De commissie Organiek Statuut: zin voor verandering?

Het verhaal van de COSmonauten

In het voorjaar van '92 besliste de Raad van Beheer een commissie op te richten, die belast werd met het herschrijven van het Organiek Statuut.

Waar ging het in principe om?

Omdat het intussen reeds alombekende decreet van de minister-wiennaam-ik-niet-modeloos-hoef-te-vermelden met compleet nieuwe terminologie werkt, moet men noodgedwongen het oude statuut van de VUB op bepaalde punten aanpassen. Zo bijvoorbeeld spreekt het decreet van "ZAP" (Zelfstandig Academisch Personeel) en "AAP" (Assisterend Academisch Personeel), daar waar in de status melding wordt gemaakt van AP (Academisch Personeel), OP (Onderwijzend Personeel), WP (Wetenschappelijk Personeel)... Daarboven bestond (en bestaat er op papier nog steeds) een categorie "vast benoemd WP", die volgens het decreet niet meer van toepassing is.

... Een eerder technische beslissing, hoor ik U al zeggen, die aanpassing van het Organiek Statuut. Ja en neen: indien het louter een terminologie-aanpassing ware, dan zou de juridische dienst van onze universiteit deze klus al lang geklaard hebben. OP in ZAP en WP in AAP veranderen, dat kan inderdaad niet moeilijk zijn. Maar er is meer: wat met de zonet genoemde "vaste WPers"? Deze categorie werd immers als zodanig beschouwd, en kon als geleding afgevaardigden sturen naar de verschillende bestuursorganen van deze unief. Ze zomaar afschaffen en daar niets voor in de plaats stellen, zou een deel evenwichten in het gedrang kunnen brengen...

Men is dus verplicht het organiek statuut te veranderen en te herschrijven, of men het nu wil of niet. Wel staat het de universiteit vrij een "minimale" of "maximale" wijziging van het statuut door te voeren.

De commissie koos voor een "maximale" wijziging (maximaal betekent hier niet dat het organiek statuut compleet op z'n kop zou worden gezet, maar duidt enkel op het feit dat er "meer" veranderd zou worden dan wettelijk nodig is). Men heeft immers niet elke dag de kans om de zo moeilijk wijzigbare statuten te herschrijven - het organiek statuut is de basis, de grondwet als het ware, van onze universiteit, en dient met dubbele meerderheid te worden goedgekeurd in de Raad van Beheer.

Een ideale kans, dus, om na meer dan 20 jaar enkele scheefgroeiingen aan het huidige statuut recht te trekken, of tekorten op te vullen. Tekorten, inderdaad, want zo vermeldt het organiek statuut de VUB nog steeds als een loutere onderwijsinstelling. Van onderzoek, laat staan van dienstbetoon, is hierin geen spake.

Over de scheefgroeiingen is men het lang niet eens. Deze zijn immers slechts zeer subjectief te benaderen. Volgens de ene laat de structuur van de universiteit het niet toe om aan lange-termijnplanning of beleid te doen, volgens de andere zou het absurd zijn aan deze structuren te raken. Volgens sommigen hebben rector en voorzitter teveel macht, volgens anderen komt dit enkel de VUB ten goede. Bepaalde geleidingen vinden dat zij ondervertegenwoordigd zijn in de beheersstructuren van de universiteit, anderen vinden het het omgekeerde... Iedereen heeft zo wat zijn of haar eigen idee over de werking van onze alma mater.

Door de werkgroep evenwichtig samen te stellen (alle geleidingen waren in gelijke getale vertegenwoordigd - behalve het ZAP, waaruit ook de afgevaardigden van voorzitter en rector kwamen) kon over dit alles met een open geest en zonder vooringenomenheid (het principe van het Vrij Onderzoek - eindelijk eens? - huidige) worden gedebateerd.

De discussies hebben ook effectief een constructief karakter gehad! Binnen de commissie werd de VUB letterlijk en figuurlijk op z'n kop gezet (om ze vervolgens weer recht te zetten), en werden alle voorstellen, door wie ook geopperd, aandachtig bekeken en onderzocht. De proble-

men aan deze universiteit werden op een rijtje gezet, en er werd gepoogd om deze zo objectief mogelijk te benaderen.

Concreet:

Na ruim zes maanden vergaderen, zette de COS de punten waarrond een ruime consensus bestond, op papier, in een uitgebreid verslag aan de Raad van Beheer (RvB van 1 december jl.). Hieruit kunnen volgende punten gedistilleerd worden:

- Vooreerst werd aan de reeds vermelde "zending" van de universiteit het onderzoek en het dienstbetoon toegevoegd. Daarnaast werd gesteld, dat de VUB het vrij onderzoek als grondslag heeft, maar dat dit méér moet zijn dan een loutere onderzoeksmethode.
- Fabeltjes, als zouden we volgend

jaar geen faculteiten, maar enkele tientallen vakgroepen hebben waarrond de universiteit is samengesteld, werden de kop ingedrukt. De commissie gaat uit van een universiteit die bestaat uit 7 entiteiten (gemakkelijkheidsshalve "faculteiten" genoemd). Let wel: ook nu bestaat de VUB uit 7 faculteiten, maar hieraan moet nog het HLOK worden toegevoegd. Het is duidelijk de wens van de commissie, dat de vermelde "7" ook het HLOK omvat. Een herverklaring van de faculteiten is dus niet uitgesloten, wel integendeel! Dit debat moet echter binnen de faculteiten gevoerd worden, en het is wenselijk dat deze zich ook uitpreken over een goedkeuring (of afkeuring) van bepaalde fusies of splitsingen.

• Die faculteiten zouden ook "democratisch" samengesteld moeten zijn, t.z. alle betrokken geleidingen zouden er in moeten vertegenwoordigd

zijn (zoals nu reeds het geval in sommige faculteiten)

• Wat het universiteitsbestuur op hoger niveau betreft, opteert de commissie voor het installeren van twee vice-rectoren (één voor onderwijs en één voor onderzoek), die samen met de rector een *rectoren-college* zouden moeten vormen. Hier komt het er effectief op neer om de "macht" (en de taken) van de rector onder drie personen te verdelen.

• Het dagelijks bestuur zou worden uitgebreid en haar taken zouden worden herschreven (lees: uitgebreid). Bepaalde zaken (bijv. aanstellingen) zouden zo vlugger kunnen worden behandeld. Bijkomend voordeel: de *echte* Raad van Beheer zou meer tijd kunnen vrijmaken om effectief aan beleid te doen.

• De faculteiten zouden bevoegd blijven voor wat het onderwijs betreft; de aanvraag voor onderzoeksgelden aan de onderzoeksraad, zou door de individuele promotoren (of onderzoeksgroepen) aangevraagd kunnen worden (daar waar het ook nu de faculteit moet passeren).

Het is duidelijk dat hier enkel een synthese kan worden gegeven van waar het document allemaal melding van maakt. Het integrale document (17 p.) kan bevroegd worden bij alle leden van de Raad van Beheer (of voorlopig worden ingezien op het ESP-secretariaat).

Op- of aanmerkingen over de tekst, over het organiek statuut, of over de werking van de universiteit in z'n geheel, kun je kwijt bij mij (Anthony Antoine, fac. ESP) of bij de voorzitter van de COS (prof. A. Spruyt, fac. Rechten).

Het is ook evident dat de werkzaamheden van de COS nog niet zijn beëindigd: wat momenteel leeft aan de universiteit moet nog duidelijk op papier worden gezet, en het "vernieuwde" organiek statuut moet nog in artikelen worden gegoten. Een groots werk, dat nog ettelijke uren en dagen in beslag zal nemen.

Anthony Antoine
lid commissie Organiek Statuut
te bereiken via het ESP-secretariaat

een Industriële Speeltuin worden opgericht, die dan ineens de nodige financiën voor de noodzakelijke nieuwbouw in het laatste kan brengen. De onbelangrijke rest van de faculteiten kan dan tenminste proberen in Etterbeek terug met een *Universiteit*, aansluitend bij de vroegere VUB, te herbeginnen, als zij er tenminste in slagen hun eigen stammetwisten op te lossen. Dit lost trouwens ook het probleem - zie discussie Organiek Statuut - van het aantal *rechtspersonen*, dat de VUB moet omvatten, op, nl. twee: één te Jette en één te Etterbeek. Ik heb ook reeds een voorstel voor naamgeving: te Jette de *Vrije Vakschool Brussel (VVB)* en te Etterbeek de *Vrije Universiteit Brussel (VUB)*. We creëren een spookstructuur die het geheel - om subsidiëredenen - overkoepelt. De "Universiteit Antwerpen" heeft al bewezen dat dit laatste perfect mogelijk is.

Organiek Statuut
Elders in deze Moelal valt te lezen dat het Organiek Statuut gewijzigd zal worden. Eens te meer omwille van het Decreet. Nu is het Organiek Statuut niet zomaar het eerste het beste vodge papier. Het omvat de basisprincipes van de universiteit, de omschrijving van haar interne organisatie, en de omschrijving en afbakening van de samenstelling en de be-

volg op p. 12

...Dixit....

Uitspraak van één onzer sterreporters tijdens het schrijven van een artikel: (Tegen coördinatrice, die altijd zaagt over het feit dat artikels *kritisch* moeten zijn): "Een zekere redundantie is nodig om de boodschap te doen overkomen." Onze coördinatrice: "t Is toch weer geen communicatiewetenschappelijke, zeker?" Antwoord van de sterreporter: "Dit is wel het meest redundante antwoord dat onze coördinatrice kan geven."

Een onschuldige toeschouwer van een V.O.-vergadering: "Men had mij gewaarschuwd op de studiegroep Esoterische Wijsbegeerte dat de discussies op Vrij Onderzoek nogal shockerend kunnen zijn."

En wij die dachten dat het de Esoteristen waren die banden hebben met het HLB.

Prof. Van Bendegem (onze strikte finitist, jawel) had ooit de gelegenheid als student een Fullbrig-beurs aan te vragen. Een van de stappen in de toekenningsprocedure omvatte een interview met drie Amerikanen. Van Bendegem verwachtte natuurlijk dat hij als filosoof serieus op de rooster zou worden gelegd. Een van de gestelde vragen luidde: "So, if you would be in the United States and you would meet some American who would ask 'what is Belgium like?', what would you say?" Een andere was: "Well, you really think that time is important, heh?" Het interview bleek achteraf een verkapte taaltest te zijn.

In de reeks "Er was eens een V.O.-vergadering": J... (gecensureerd) stelt voor met verschillende interessante profs te gaan praten in het kader van het project rond de "universitaire werkplaats" (over wat een unief nu eigenlijk zou moeten zijn) en noemt hierbij Apostel. S... daarop: "Waarom moeten daar profen van buiten de VUB bijzijn?" - J: "De gesprekken zouden dan in een café plaatsvinden". - S: "Waarom?" - J: "Omwille van het feit dat daar toch een andere atmosfeer hangt." - S weer: "Welke atmosfeer dan?"

Op de vraag of hij het laatste nieuws omtrent Jama al gehoord had, antwoordde een vooraanstaand Vubator: "Hij geeft een gratis gast in de Confrater, zeker..." (Dit dixitie wordt geruggesteund door de voorzitter van HLB) (Jaja, Sven, zo is het wel genoeg.)

Jobdienst deelt mede: Koerierdienst Londen

Vanaf januari 1993 is er geen koerierdienst meer naar Londen.

Meer uitleg in volgende Moelal.

De koerierdienst naar Milaan gaat WEL door.

Pigs in Space (vervolg van p. 2)

COSmische ramp: BOEM!

faculteit. Zijn zij dan al vergeten van wie het Decreet komt? Vasuit de KUL, mijne heren, die het zich wel kan permitteren wat centen te verliezen in ruil voor de positie als enige "echte" universiteit aan deze kant van de taalgreas. Wij kunnen de volledigheid van de VUB - en dat wil zoveel zeggen als haar reden van bestaan - alléén garanderen als er binnenshuis een *belangenoverstijgende, gemeenschappelijke politiek* wordt gevoerd, gebaseerd op een visie op wat een - en lees allemaal nog maar eens goed, heren professoren, decanen, administrateurs en rectoren - een *VRIJE UNIVERSITEIT* in deze tijd en maatschappij wel zou kunnen wezen. Dat betekent een politiek van onderlinge solidariteit tussen de faculteiten, en binnen een faculteit tussen de departementen. Dat betekent dat er - binnenshuis -

zal moeten worden afgestapt van de wet van het grootste getal. Dat betekent evengoed dat kleinere groepen inspanningen zullen moeten doen om aan *gerechtvaardigde* vragen van grotere tegemoet te komen (in mandaatwresties, bv.). Dat betekent *niet* dat de democratische structuren of het sociaal beleid van de instelling moeten worden opgeofferd in naam van het zo bejubelde "rendement". Maar het zal wel geen toeval zijn dat sommige kampioenen van het prestige en de technocratie onderwijs al lang niet meer zijn als een recht, maar als een *personal investment* voor diegenen die het zich kunnen veroorloven. Een hoog inschrijvingsgeld stáát ook wel chique, nietwaar?

Maar misschien is de oplossing wel eenvoudiger dan wij tot op heden denken. Laten we de technocratische

prestigeridders hun zin geven. Laten we inderdaad plaats maken in Etterbeek voor een deel van de campus naar Jette te verhuizen en wel de rechten en de burgerlijk ingenieurs samen met de geneeskunde (indien de communicatiewetenschappen zin hebben om mee te gaan, dan kan dat altijd geregeld worden). Zo hoeven de kleintjes en de groten elkaar niet meer voor de voeten te lopen. Zij (de groten) kunnen daar dan zo prestigieus en elitair zitten doen als zij willen (hoewel ik mij niet kan voorstellen dat hun studenten, bij de gratie waarvan zij bestaan, dat zo oké zouden vinden. Gelukkig hebben aan de VUB de meeste studenten nog genoeg rechtvaardigheidsgevoel om b.v. Numerus Clausus te verwerpen). Indien gewenst kan er in Jette - er is daar toch plaats genoeg, en het is er gezellig, zo lekker tussen het groen -

Zoals het muurtje thuis scheurt, scheurt het nergens

De Nieuwelaan wordt oud

Na het boren van vele straffe verhalen over het studentenhuis Nieuwelaan, die gingen van gescheurde muren tot heuse Niagarawatervallen in de gangen, trok uw reporter erop uit om de Dienst Huisvesting eens om uitleg te vragen.

Daar werden wij te woord gestaan door Hendrik De Smet, verantwoordelijke voor de technische dienst van Huisvesting.

De Moelal: Welke herstellingen zijn er dit jaar al gebeurd in het gebouw van de Nieuwelaan?

De Smet: "In het begin van het academiejaar zijn, zoals jullie waarschijnlijk al gemerkt hebben, de voerdeuren vervangen door nieuwe. Dit werd gedaan om de veiligheid van de studenten te verhogen. Daarenboven heeft ook iedere keuken een dampkap gekregen en zijn er tegels aangebracht boven het aanrecht. In een aantal servicekokers op het gelijkvloers zijn ook de buizen voor de verwarming van de badkamers vervangen."

De Moelal: De studenten hebben een aantal dagen zonder warm water gezeten. Waar was dat goed voor?

De Smet: "Wel, de warmtewisselaars voor het warme water waren na 16 jaar dienst verstoep en moesten ontkalkt worden. Het water is nu ook warmer dan vroeger."

De Moelal: Er zijn een aantal zaken in de Nieuwelaan die defect zijn, zoals parlofoons. Wat gaat U daaraan doen?

De Smet: "De oude parlofoons zijn vernield geworden en in de loop van het jaar gaan we alle parlofoons vervangen door een nieuw vandalismevrij model.

"Deze parlofoons zullen bestaan uit een inox kastje met drukknop. Hopelijk zullen ze deze keer niet zo snel vernield worden."

De Moelal: Soms ontstaan er spontane watervallen in de gangen en zelfs in de kamers. Hoe kunt U dit verklaren?

De Smet: "De oorzaak hiervan zit in de prefab constructie van het gebouw. De kamers liggen twee aan twee langs elkaar met aan de zijkanten steunmuren. Het plafond van deze kamers bestaat uit dikke betonnen platen met buisvormige uitsparingen om het gewicht ervan te verminderen. Deze platen liggen niet mooi perfect horizontaal, de vloer wordt namelijk waterpas gemaakt door de bekleding ervan.

"Als er nu water in deze buizen komt, langs de spleten tussen de muren en de badkamervloer bijvoorbeeld, stroomt dit naar het laagste punt en komt dan terug tevoorschijn uit het plafond ofwel uit de gaten voor de kamerverlichting. Dus zo kan het water zelfs een aantal kamers verder tevoorschijn komen."

De Moelal: Wat doet de technische dienst hieraan?

De Smet: "De belangrijkste oorzaak is water dat op de badkamervloer ligt en zo via de voegen naar beneden stroomt. In een aantal gevallen is de oorzaak een defecte douche-afvoer. Deze defecten lossen wij dan geval per geval op. Dit houdt in dat wij de leidingen van de douche of lekken controleren en eventueel vervangen. Maar het probleem is vooral te wijten aan water op de badkamervloer. De studenten zouden hun douche gordijn beter IN de douche hangen ipv. er buiten en hun badkamervloer opdrogen. Dan zouden er al veel problemen opgelost zijn."

De Moelal: Vorig academiejaar stonden sommige kamers leeg omdat er scheuren in de muren waren. Hoe kan zo iets gebeuren? En wat hebben jullie er aan gedaan?

De Smet: "De voorgevel van het gebouw bestaat uit zware prefab platen die opgehangen zijn aan de steunmuren met stalen haken.

"Doordat het gebouw zich in de loop van de tijd zet, en dus een klein beetje beweegt, zijn er scheuren ontstaan. Als de openingen niet te groot waren, hebben wij dit opgelost door de openingen op te vullen met cement. Bij de ergere gevallen hebben we eerst met zware trekbouten de voorgevel naar binnen getrokken alvorens de openingen op te vullen."

De Moelal: Het gebouw heeft twee ondergrondse garages, maar de onderste verdieping is altijd gesloten. Wat is het nut hiervan?

De Smet: "Dit hebben we vroeger gedaan uit veiligheidsoverwegingen. Er waren toen veel onregelmatigheden in de garage. Op de bovenste verdieping circuleren meer studenten en het is er dus veiliger. Het is ook niet nodig want er is genoeg plaats in de eerste kelder."

De Moelal: Welke herstellingen zullen er nog gebeuren in de loop van dit academiejaar?

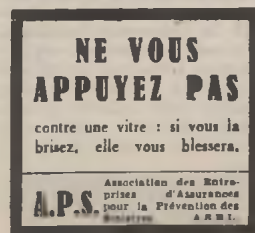
De Smet: "In iedere keuken zal in de loop van dit jaar een stapelrek met verlichting boven het aanrecht

worden geïnstalleerd. In de toekomst, maar dit is niet voor dit jaar, zullen alle badkamers betegeld worden.

"Verder zou het ook mogelijk zijn om alle brievenbussen te vernieuwen en eventueel samen in een ingangshal te plaatsen. Hierdoor zouden er een aantal ruimten vrijkomen die we voor iets anders zouden kunnen gebruiken, maar dit is op dit moment nog toekomstmuziek. "In 't algemeen zouden de studenten hun gebouw meer moeten respecteren. Hetgeen zich buiten hun kamer bevindt, is niet van hen, en ze mogen de gangen en de kamers niet beschadigen. Verder zou veel van de wateroverlast voorkomen worden als men bij het douchen de gordijn in de douche zou laten en erna de badkamervloer zou opdrogen."

Hou het U voor gezegd, kinderen!

Le Beujolais Nouveau

Vrij naar een Spa-etiket Kwaliteit vanaf het begin

Het studentenhuis te Nieuwelaan is een beschermd natuurgebied van ruim 400 koten. Nerds en vakidioten worden hier niet geduld.

Kot 141 en 143 vormen het hoogste punt van de Nieuwelaan en daardoor valt in het gebied NL 025 X jaarlijks een enorme hoeveelheid (douche)water, geconcentreerd rond de doopperioden van Sulvay, PK, PPK, VRG,...

Geconcentreerde kwaliteit

Het plafond in NL 025 X bestaat uit zand, beton en latexverf. Sinds men seuhenguisen filteren deze lagen het water op een natuurlijke wijze. Diep onder 141 en 143 ontspringt de bron van zuiverheid: de waterbron van St.-Vé. Een bron die voortdurend wordt gecontroleerd door het departement kwaliteitsonderzoek van 017, 019 en 025 A.

Kwaliteit en zuiverheid

Doordat het water zeer veel doucheschuim en blauwsel bevat (33 mg droogrest/liter) is St.-Vé geschikt voor smurven en voor de bereiding van ontstoppingsmiddelen. Het kan naar hartelust worden gedronken door groot en klein. St.-Vé bevat slechts 120 gram zwavelzuur, bier en voedselresten per liter. Aangeraden wordt deze fles in de zon te bewaren.

Nu effe serieus: door de eroderende werking van het water in ons zo geliefde en gezellige keukentje, mogen wij dagelijks genieten van een gratis douche boven onze eetkasten. Het also gewonnen water wordt opgevangen in bronwaterflessen en is tegen een kleine forfaitaire vergoeding te verkrijgen bij de wetenschappelijke departementen.

De anti-rookcampagne onder vuur

Over Grannies en sigaretten

Toevallig gekweld door een griepje, had ik op zaterdag 21/11 besloten om een paar dagen het roken te minderen. De anti-rookcampagne die dinsdag 24/11 op de VUB georganiseerd werd, dreef mij echter willens nillens vroeger dan gepland tot mijn gewone niveau van sigarettenverbruik. Want, koppig als ik ben, weigerde ik mij te laten intimideren door wat zonder overdrijven een pure repressiemaatregel van de RvB (*) genoemd kan worden. Niet alleen werd iedere VUB-er "vriendelijk" verzocht die dag het roken te laten, er gold bovendien een algemeen verbod op de verkoop van sigaretten, dus zowel in het cafeteria als in het KK. "VRIJE Universiteit Brussel"??? Een regelrechte schande! Mijn woede richt zich echter niet zozeer tegen de nobele initiatiefnemers ("wij komen om de mensen te helpen" was één van hun uitspraken. Waarom klinkt dat zo bekend?), braaf gesponsord door Studio Brussel en Heudebert-koekjes. Wij (de rokers = de letters, zeg maar) hadden dat hele circus kunnen dulden net zoals iedereen die met vrije meningsuiting dweept, de Hare Krishna in de Brusselse stations dult. Wat mij zo kwaad gemaakt heeft, is de hypocrisie van de rokers zelf. "Een kwestie van karakter", hoorde ik een verstokt roker zeggen. Vandaag even niet, en morgen is dit hele gedoe vergeten. Is dat de verklaring voor het gedrag van een andere kennis-roker, die ik vandaag fier zag rondlopen met een vestje glitterend van anti-rookbadges? Is dat de manie waarop honderden rokers zichzelf vandaag verradden en

braaf hun koekje/appeltje en rook-vrije stempel gingen ontvangen? "Roken vergeten, door Heudebert eten", nietwaar?

Ik waande me warempel terug op de lagere school, waar kindertjes aangemaand worden tot het eten van een appel i.p.v. snoep, dat o zo slecht voor hun tandjes is. Zijn rokers dan toch grote kinderen die het snoepen niet kunnen laten? Ik snapte er niets meer van!

Waren dit nu de kritische studenten van de VRIJE Universiteit Brussel, die zichzelf als brave lammeren naar de slachtbank lieten leiden? Waarom lieten deze volwassenen zich als stoute kinderen behandelen, waarom was er zo weinig protest?

Merde alors! Ik ben kwaad! Kwaad omdat mij het recht ontnomen wordt zélf uit te maken wat goed en slecht is, om zélf het initiatief tot stoppen of verminderen te nemen; kwaad omdat zo weinig mensen kwaad geworden zijn. Kwaad ook omdat uit deze zgn. details duidelijk af te lezen valt wat ons morgen te wachten staat. En lach maar als ik de parallel met "1984" van Orwell trek! Het zijn onbenullige details als deze die langzaam maar zeker onze vrije samenleving transformeren in de BK-BROTHER-IS-WATCHING-YOU-maatschappij. Maar... Merde Alors! Liever rechtep leven met een sigaret in de mond dan op de knieën te sterven met een Granny in de hand! Wanneer komt er eindelijk een anti-anti-rookcampagne, godverdomme!!!

Lucieke

(*) Eigenlijk kwam de maatregel van de SoR. (NvdR)

GEWELD

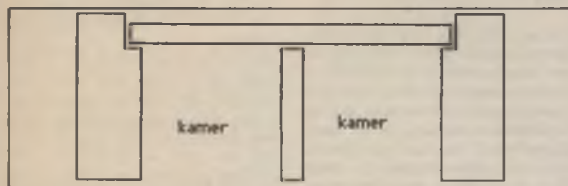
Volgens het nieuwe programma kunnen toppoëten aan de vub hun universitaire studies met hun toppoëzie-beoefening optimaal combineren. Dankzij een *flexibele* poëzie organisatie kan de poët-student zowel op studie als op artistiek vlak tot maximale produktie komen. De toppoëten aan de vub vaardigen uit: een anti- slechte poëzieëdag.

RICHTLIJNEN gezonde poëzie

1. Lees gevarieerd.
2. Wees matig met Herman de Conink.
3. Lees volop Van Ostayen en ons.
4. Lees drie werken per dag - en maak niet vaker dan viermaal gebruik van een haiku tussendoor.
5. Wees zuinig met Vlaamse dichters.
6. Lees dagelijks tenminste 1,5 pagina, maar wees matig met gedichten waarvan u gaat trippen.
7. Houd uw spiritueel gewicht op het juiste peil.
8. Voorkom een poëzievergiftiging door het vermijden van P.Pitteman.
9. Houd rekening met de aanwezigheid van slechte poëzie in een kamer (kan ook een persoon zijn). Wees matig met de Klassieke (oudheid) poëzie.
10. Lees wat er op de verpakking staat.

11. REGELMATIG HET LAATSTE NIEUWS HOREN DOET POEZIE VERLOREN GAAN!

de T. P.

de laatste column

toch nog efkes reageren op dat artikeltje van mijn buurman: ik heb nog nooit in interne dienstnota's gekommuniceerd.

Maar ik stop er dus mee, omdat

- ik niet meer dezelfde persoon ben als een jaar geleden

- ik mij wil gaan toeleggen op het schrijven van "joernalistieke artikels"

- een aantal mensen mij nogal verkeerd opvatten.

Fee bijvoorbeeld: dat is ironisch bedoeld. Toen mijn beste vriendin en ik zestien waren, noemde ik haar mazelfee (omdat ze acne had) en zij mij wortelfee (omdat ik ooit een wortel op haar hoofd had kapotgeslagen).

En die persoon die mij altijd van

die "aanbiddende" brieven schrijft (philip of max of hoe je jezelf ook noemt) mag daar nu dus ook mee ophouden. Ik vind het niet leuk telkens aan "onze nacht samen" herinnerd te worden vermits ik nog nooit de nacht met hem heb doorgebracht en ook niet van plan ben het te doen. Please let me be en vergeet eens al jullie vooroordelen, aanbiddingen, haatgevoelens en weet ik veel tegenover mij ik wil ook gewoon leven en gelukkig zijn al ben ik dan een tijdje precies een publiek figuur geweest, een soort dorpsgek ofzo.

zen for all,

Paz

K. Etchup
Telecard
en een afgevaardigde
van hydrologie

Rebellen aller landen, verenigt U!

Donderdag 16 november was Noam Chomsky in België. Uitgeverij EPO had hem weten te strikken om zijn nieuwste boek "Verdorven Democratie" voor te stellen. De Moeial was met 3 sterjournalisten ter plaatse en noteerde zo goed en zo kwaad mogelijk wat U niet mocht missen.

Dat Chomsky een niet onbesproken figuur is, zal de meesten onder jullie nu wel bekend zijn. Nadat hij een wereldfaam opgebouwd had als linguïst, storte hij zich op de politieke analyse. Zijn bevindingen vallen met altijd in goede aarde, maar ze zijn in ieder geval stof tot een aardige discussie. Chomsky's analyse schokt en ramelt de goegemoente flink door elkaar. Ook die avond was hij weer goed op dreef. Waarschijnlijk aangemoedigd door de massa volk die onze Auditoria QA, QC en QD bevulde, stak hij met een sterk van wal. Hier volgen enkele uittreksels van zijn toespraak.

"Men heeft mij gevraagd om te praten over de binnen- en buitenlandse politiek van de VSA na de verkiezingen en, meer bepaald over de nieuwe wereldorde. Er kan een kort antwoord gegeven worden, nl. dat de verkiezingen grotendeels irrelevant zijn voor de Amerikaanse politiek en dat de nieuwe wereldorde nog steeds de oude wereldorde is, die zich heeft aangepast aan enkele gewijzigde omstandigheden. Ik zou hier kunnen stoppen en naar huis gaan of een pint gaan drinken. Maar ik zal toch naar even tjes uitweiden over het onderwerp en het bier wat uitstellen."

"Met betrekking tot de Amerikaanse binnenlandse politiek, en de wereldorde in het algemeen, moeten we vaststellen dat er drie verschillende visies bestaan. De eerste visie zouden we de doctrinaire kunnen noemen. Dat is de officiële geschiedenis. Dat is hetgeen je in de media kan lezen."

De tweede visie omvat het huidige denken van de bewindhebbers, de gegevens omtrent de planning van de binnenlandse politiek, waarover we tamelijk wat materiaal bezitten in een open maatschappij zoals de Verenigde Staten, en de publieke verklaringen. De derde visie, dat is de realiteit."

Wanneer we die drie visies bekijken, merken we dat de tweede en de derde visie nauw bij elkaar aansluiten. De realiteit sluit meestal aan bij de geplande binnenlandse politiek en de publieke uitingen daarvan. Maar de eerste visie, die is totaal verschillend van beide andere. Ze is relevant en interessant, maar dan vooral op het vlak van de indoctrinatie, de sociale controle en het algemeen project van het intellectuele en culturele management. Dat project is het in bedwang houden van een dreiging, nl. de dreiging dat de echte formele democratische procedures ook zouden leiden naar echte democratische participatie."

Wanneer we naar het heden kijken, is er weinig veranderd. Nemen we bv. Walter Lippman, één van de meest invloedrijke Amerikaanse intellectuelen, een leidend figuur in de moderne Amerikaanse journalistiek en een vooraanstaand democraat. Hij zegt over het doorsnee publiek dat het onwetende en bemoeizieke buitenstaanders zijn. Ze vormen een verjuisterde groep waartegen de verantwoordelijken, de deugdzaam die het land besturen zich moeten beschermen."

"In een democratische maatschappij wordt aan het publiek theoretisch toegestaan zijn gewicht te verlenen aan iemand van de klasse van de ver-

antwoordelijken. Dat noemt men dan verkiezingen. Daarna wordt verwacht dat ze terug naar huis gaan, hun rol van toeschouwer terug op nemen en zich niet meer bemoeien met staatszaken, die dan in handen zijn van de deugdzaam. Zij moeten dan terug passief en gehoorzaam worden."

"Maar in de sixties vergaten ze hun rol, raakten ze bij staatszaken betrokken, trachten ze zich met de politiek te bemoeien waar ze niets te zoeken hadden en daarom kwam er een roep om meer gematigdheid in de democratie."

Over de internationale economische politiek zei Chomsky het volgende:

"Sinds 1960 is de kloof tussen de Derde Wereld en de ontwikkelde landen bijna verdubbeld. De VN geeft 2 redenen: ten eerste is er de politiek om het economisch liberalisme op te leggen aan de Derde Wereld-landen. Ten tweede is er het feit dat de geïndustrialiseerde landen zich indekken. In die periode hebben 24 van hen hun protectionisme opgevoerd. Dus aan de ene kant had je de sterken met protectionistische barrières en aan de andere kant de zwakken die het economisch liberalisme aanvaardden. ui-

de behoeften. En pas in de derde instantie dacht men aan de militaire uitgaven, die in werkelijkheid de grootste slokop zijn. Maar uiteindelijk zijn militaire uitgaven niets dan welzijnszorg, maar dan voor de rijken..."

"Er is ook een verband vastgesteld tussen de graad van scholing en de graad van kennis. Ze zijn omgekeerd evenredig."

"de geschoolde bevolking heeft echter een taak, nl. die van cultureel manager, van indoctrinator. Op een bepaald ogenblik beschikken ze zelfs over beslissingsmacht en dus kunnen ze maar best de juiste opvattingen hebben. Zij zijn daarom het voornaamste mikpunt van de indoctrinatie. Het is dus niet verwonderlijk dat ze meer onwetend zijn over de echte wereld." De belangrijkste beslissingen worden verplaatst naar een soort wereldregering die bestaat uit de G7, de GATT, het IMF, de Wereldbank en dergelijke. De parlementaire instellingen, in de mate dat zij het volk vertegenwoordigen, hebben daar feitelijk niets te zeggen. De beslissingen die zullen getroffen worden, zullen het overkoepelend kader vormen, waarbinnen de verschillende regeringen moeten opereren."

tervaard wordt de kloof dan groter. Hetzelfde gebeurt in Oost-Europa. Het knipt terug in zijn traditionele rol van westerse kolonie. Wat de Koude Oorlog betreft, is de terugkeer van Oost-Europa naar zijn traditionele onderdanige rol noodzakelijk en daarvoor werd het een neo-liberale structuur opgelegd."

"Laten we terugkeren naar de Amerikaanse verkiezingen. Er verscheen zopas een wetenschappelijke studie over het kiespubliek en zijn attitudes, net voor de verkiezingen. Die studie geeft een goed beeld van de aard van de Amerikaanse democratie. Minder dan een derde van de kiezers kende de standpunten van de kandidaten over de meest belangrijke kwesties, maar 86 procent kende wel de naam van de hond van George Bush. Eén van de vragen luidde: 'Wat slorpt het grootste deel van het nationaal budget op: de militaire uitgaven, de sociale voorzieningen of de buitenlandse hulp?' De helft dacht aan de buitenlandse hulp, die nauwelijks bestaat, als grootste onkostenpost. Een deel van de propaganda luidt namelijk dat we alles weggeven aan de armen, aan de Derde Wereld, die ons de hele tijd bestoel. Als tweede onkostenpost dacht men aan de sociale voorzieningen. Je weet wel, het weggeven van Cadillacs aan

mogelijkheden voor het westen om terug te keren naar de goede oude tijd, toen Oost-Europa grondstoffen en goedkope arbeidskrachten leverde. Toen er de voorbije lente een golf van stakingen uitbrak in Duitsland, zei het hoofd van het Daimler-Benz concern in het openbaar dat men, indien er stakingen zouden komen, gewoon de Mercedes-fabrieken die de grootste winst opleveren zou verplaatsen, bv naar Rusland, waar men getrainde en goedkope arbeidskrachten heeft. General Motors formuleerde dezelfde bedreiging, maar dan richting Mexico."

"Als je het probleem van de militaire interventie bekijkt, dan zijn de opties van de Amerikaanse regering radicaal veranderd in vergelijking met dertig jaar geleden. Er is een reden waarom de Reagan-administratie moest overschakelen op clandestiene terreur. Ze wilde nog doen wat J.F. Kennedy dertig jaar geleden deed, toen hij de Amerikaanse luchtmacht er openlijk, en niet in het geheim, op uitstuurde om Vietnam te bombarderen. Je kon dat toen lezen op de frontpagina van de New York Times. Het duurde jaren voor er enig protest opstak. Reagan probeerde dat ook, maar toen er sprake was van een rechtstreekse militaire interventie in Latijns-Amerika, stak er onmiddellijk een storm van protest op zodat hij verplicht was over te schakelen op clandestiene terreur in El Salvador, Guatemala en Nicaragua. Dat is niet lief voor hen die gemarteld, mishandeld en in stukken gekapt werden en dan langs de weg werden achtergelaten. Ik ben daar niet gelukkig om, maar het is beter dan B-52's en mariniers. Dat is dus de vooruitgang wegens de gestegen graad van beschaving in Amerika."

"Er zijn ook totaal verschillende houdingen ontwikkeld tegenover racisme en seksuele onderdrukking. Er is zorg voor het milieu en respect voor andere culturen. Dit heeft nog geen institutionele vormen aangenomen, maar het is een belangrijke morele en culturele verandering als dit kan uitmonden in werkbare, institutionele structuren waardoor de rebel in de openbaarheid kan treden. Dan kan het enige hoop bieden op een wereld waarin een fatsoenlijk mens bereid is te leven. Ik dank U."

Na dit alles kon een 'specialisten-pannel' enige vragen stellen. Deze waren naar ons oordeel te irrelevant om op te nemen. Blijkbaar hielden deze specialisten zich liever bezig met het voorbereiden van een leuke, intelligente vraag dan met het luisteren naar Chomsky's toespraak: die indruk kregen wij althans. Ook bij de geannuleerde publieksdiscussie achteraf stelde De Moeial zich vragen. Hadden we hier misschien te maken met een georkestreerde vragenronde? In ieder geval was er wel ergens stromt aan de knikker.

Na de officiële zitting, spurten we naar voor om toch maar onze questions te kunnen stellen. Ons door de haag van radioreporters en handtekeningenjagers wurmen, was niet bepaald een makkelijke opdracht, maar eenmaal bij onze Amerikaanse gast gekomen, konden we toch onze vragen op hem afvuren:

De Moeial: Denkt U Mr. Chomsky, dat het mogelijk is voor ons, studenten om tegen de maatschappelijke stroom in te roeien en voor een betere wereld

te ijveren. Als je hier een enigszins afwijkende mening hebt, wordt je op allerlei manieren monddood gemaakt, om nog maar niet van broodroof te spreken.

Noam Chomsky: Wel, ik weet dat ik als Prof aan het MIT, makkelijk praten heb, maar ik ben gelovf van wel, ja. Begrijp me goed, ik zeg niet dat je niet in moeilijkheden geraakt, maar je wordt tenminste niet gefolterd of vermoord zoals in Latijns-Amerika. Daar zetten ze hun leven en hun hele hebben en houden op het spel.

De Moeial: Hoe denkt U dat het nu verder moet met de Europese Gemeenschap? De mastodont, die men nu aan het creëren is kan bezwaarlijk een vooruitgang noemen. De hele EG staat in het teken van het bedrijfsleven, een logge, ondemocratische en asociale gemeenschap loopt van stapel. Een goed voorbeeld is de machts-greep van de industrie op het Hoger Onderwijs via het Memorandum on Higher Education. Wat denkt U van deze evolutie?

Noam Chomsky: Ik geloof dat de zaak nog recht te zetten is. Als de Europese burgers een echte democratische gemeenschap willen hebben, dan kan dat, ik heb dus nog hoop. De richting die de EG nu uitgaat, is echter catastrofaal voor de burgers.

De Moeial: We hebben vernomen dat U ooit een voorwoord geschreven hebt bij het boek 'Mémoire en défense, contre ceux qui m'accusent de falsifier l'histoire.' van de befaamde historisch-revisionist (= iemand die de Holocaust niet erkent) R. Faurisson. Dit valt moeilijk te rijmen met Uw reputatie, zeker aangezien u zelf voor de helft Joods bent. Kunt U deze situatie verduidelijken?

Noam Chomsky: Eerst en vooral heb ik nooit een voorwoord voor dat boek geschreven, het was een statement, dat ik gemaakt had over vrijheid van meningsuiting, die dan achteraf gebruikt is als voorwoord. Dit gebeurde buiten mijn medeweten. Toch zal ik mij nooit van dat zogenaamde voorwoord distantiëren. Ik zou het opnieuw doen, zelfs al was het een voorwoord bij een boek van Kissinger.

Hierna moest Noam Chomsky ons verlaten, hij had volgens de woordvoerder van uitgeverij EPO nog heel wat te doen en hij kon onmogelijk blijven.

Dit was evenwel buiten De Moeial gerekend uit goede bron hadden wij vernomen dat onder de Aula een receptie plaatsgreep waarop Chomsky zelf aanwezig zou zijn. We spoedden ons dus naar de receptiezaal, die blijkbaar gesloten was, dan maar net onder de auditoria speuren. Onze questie had succes: we konden ongegeneerde deze - waarschijnlijk private - receptie bijwonen en van een gratis glas wijn genieten. Onze informatie bleek te kloppen, Chomsky was wel degelijk aanwezig en dus probeerden we daar ons interview verder te zetten. De drukke bezigheden waarover de woordvoerder van uitgeverij EPO berichtte, waren niet uit de lucht gegrepen: Chomsky moest al snel vertrekken. We slaagden er wel Chomsky te strikken voor een EXCLUSIEFSchriftelijk interview met Uw Lijfblad, dat één van de volgende Moeials te lezen valt. U, beste lezer, kunt ons in ieder geval niet verwijten dat we U niet wakker houden.

Niek Feryn
Karin Verelst

MUZIKANTEN OPGEPAST

Er zijn vele muzikanten (gitaristen, bassisten, drummers, zangers, klarinetisten, orgelisten, hoboïsten, fagottisten en zoveel muzikanten meer) op de VUB. De Sportdienst vraagt je bij aankoop van een sportkaart welke sport je beoefent als je al een sport beoefent. De bedoeling is dat je kunnen contacteren telkens een sport jou aanbelangt. Dienst Kultuur verkoopt geen muziekkaart maar toch zijn wij geïnteresseerd in de muzikale activiteit van de VUB-student of tewerkgestelde. Waarom weten wij zelf ook niet maar het is toch zo. Zoiets zit je waarschijnlijk in het bloed. Wij zoeken te allemaal, de groten en de kleinen, de beroemden en de underdogs, de getalenteerden en de noeste werkers, de gevorderden en de beginners, de jongens en de meisjes. Het maakt niet uit welk instrument je bespeelt of hoe je het bespeelt en met welke mate van opleiding ook, wij zijn in jouw geïnteresseerd. Daarom zouden wij graag hebben dat je ter kennismaking onderstaand strookje invult en afgeeft op de Dienst Kultuur ter attentie van Freddy. Als je zo vriendelijk wilt zijn zouden wij dat zeer op prijs stellen. Als je bij je opleiding ook wilt vermelden of je muziekschool hebt gevolgd of gewoon een doe het zelveer bent en hoe je tot je huidige stadium bent gekomen, zou dat ons werk veel kunnen verlichten.

met muziekgroetjes
Dienst Kultuur

instrument(en):

opleiding:

jaar van aanvang:

aantal bands versleten en welke:

muzikale voorkeur:

favoriete groepen:

Wat vindt U van een podium dat op een avond ter beschikking staat voor muzikanten en waarop muzikanten vrijwillig en de ganse avond lang kunnen jammen tot ze niet meer kunnen?

En heeft U er een idee van hoe zo'n avond zou kunnen verlopen?

Naam:
adres thuis:
kot:
Tel.

leeftijd:

Kritik der Reine Vernunft

Historia-Filosofia in de lift

Woensdag 2 december zal waarschijnlijk de VUB-geschiedenis ingaan als de dag waarop Historia-Filosofia eindelijk het zo fel begeerde lokaal in gebruik namen. Zij het dan dat als plaats van handeling gekozen moest worden voor de lift in het midden van gebouw B/C. De "halte" op de vijfde verdieping werd voor de gelegenheid omgedoopt tot "lokaal 5B666".

Om 13 uur werd door de aktievoerende kring een receptie aangeboden aan de (op dat ogenblik meestal elders lunchende, en dus schaars aanwezige) bewoners van de L&W-verdieping. Ook De Moeial was met een ruime delegatie op het appel, aangezien wij niet alle dagen de kans krijgen om gratis onze ingewanden te vullen (de beruchte schranspartijen van onze coördinator na de SoR-vergaderingen daargelaten).

Eén van de prominente voorbijgangers was prof. Van Bendegem, die juist uit een nogal saai vergadering kwam, en zich het uit een kartonnen vat getapte bekertje wijn derhalve goed liet smaken.

Koen Lefever, praef van Ἱστορία-Φιλοσοφία, gaf met de hem kenmerkende gulheid tekst en uitleg.

De Moeial: Wat is volgens U de dieper liggende reden dat Historia-Filosofia geen lokaal kan bemachtigen?

Koen Lefever: Maar mijnheer Germain, HF heeft een lokaal bemachtigd, want we zijn het nu aan het inhuldigen. Uw vraag is bijgevolg

volstrekt irrelevant.

De Moeial: Zijn er al schadeclaims ingediend door dekanaat, rektorat, direktoraat-generaal, bisdom of erger?

Koen: Neen. Ten eerste is er volstrekt geen schade aangericht en ten tweede doen we in ons lokaal toch wat we zelf willen.

De Moeial: Uw "lokaal" heeft de interessante eigenschap zeer mobiel te zijn.

Koen: Inderdaad. Lokaal 5C666 heeft een aantal demonische eigenschappen. Het is prof. Van Bendegem die er ons op gewezen heeft dat er iets eigenaardig is aan het nummer van ons lokaal. Met prof. Dethier zijn we nadien tot de konklusie gekomen dat de mobiliteit van ons lokaal de interfakultaire contacten ten goede komt.

De Moeial: Terwijl de gehele VUB-gemeenschap enthousiast haar medewerking verleende aan de rookvrije dag, bestaat u het om op uw receptie sigaren uit te delen.

Koen: Als niet-roker heb ik op de rookvrije dag voor het eerst sinds tien jaar twee sigaretten geroekt. Ik vond het een nogal idiote aktie, vooral op de verjaardag van de laatste verkiezingen. Vroeger at ik de mij aangeboden sigaretten op, maar daar ben ik mee gestopt na het slecht op mijn maag liggen van die rotzooi. Soit, dit heeft niets meer te maken met het lokaal dat we in beslag hebben genomen, maar wel met zelfverheerlijking.

De Moeial: Wij stellen uw bescheidenheid op prijs, het is overigens een kwaliteit die wij zelf ook hoog in het vaandel voeren. Maar... aha, u bekent dus dat u 5C666 weldigelijk gekraakt heeft.

Koen: Nadat de fakulteit ons naar de Dienst Dispatching, de Dienst Dispatching ons naar de direktor-generaal en de direktor-generaal ons naar de fakulteit had doorverwezen, hebben we besloten in te trekken in een zo klein mogelijk lokaal waar toch geen les gegeven wordt.

De Moeial: Nochtans wist prof. Van Bendegem ons te vertellen dat prof. Kruihof in Gent ooit eens een examen heeft afgenomen tussen het gelijkvloers en de tweede verdieping. De liften schijnen in Gent nogal traag te zijn, maar toch, ik meen dat hier een precedent geschapen is.

Koen: Ik weet niet of daarover iets in het examenreglement staat, maar dat wordt in L&W toch genegeerd.

De Moeial: Deze uitspraak zal u op het dekanaat allicht niet in dank afgenomen worden.

Koen: De fakulteit moet haar verantwoordelijkheden nemen. Als ik over dergelijke wantoestanden praat krijg ik vaak te horen dat onze fakulteit nu eenmaal zo is, maar ik denk dat de studenten dit niet gaan blijven aanvaarden.

De Moeial houdt U uiteraard op de hoogte van de spannende avonturen die Historia-Filosofia ongetwijfeld nog zal beleven in hun kweeste naar een eigen lokaal. Saint Germain

Opinie: MLB over Overwinningseest

't Is feest, 't is feest...

Op 24 november was de spanning te snijden: de dag waarop 497.917 handtekeningen tegen racisme en facisme moesten opgehaald worden was aangebroken. De naam "OVERWINNINGSEEST" was duidelijk goed gekozen. Het uiteindelijke resultaat (+/-582.000) was misschien voor velen een verrassing, maar dan om bijzonder opgetogen over te zijn! Voor de talrijke medewerkers die zich maandenlang met hart en ziel hadden ingezet om mensen te overtuigen van de noodzaak van gelijke politieke en sociale rechten voor migranten, betekende deze uitslag wellicht een ware opluchting. Ondanks deze overwinning mag natuurlijk niemand uit het oog verliezen dat er jaar geleden haast evenveel mensen stemden voor extreem-rechtse partijen (Trouwens wat was het dan, dat de mensen van CHARTA '91 iets te vieren hadden, of hadden zij stiekem toch iets tegen racisme gedaan dat enigszins de moeite was om er een feest voor te organiseren?). Op de affiche van het overwinningseest pronkten een massa bekende namen, zowel wat de sprekers als de artiesten betrof. Misschien was het mede daardoor dat er zoveel volk van de VUB meeling, zodat de bus, ingelegd door MLB, die aan het KK vertrok niet voldoende bleek te zijn en een aantal mensen noodzaak waren de trein te nemen. Alle sprekers, waaronder Magda Aelvoet, Linton Kwesi Johnson en Sisa Ngombane (ANC), brachten een me-

ning naar voor die zeker de aandacht van het publiek verdiende. Nochtans bleken vele aanwezigen niet voor deze mensen, maar eerder voor de muzikale acts gekomen te zijn. Willem Vermandere, Ben Crabbé, Victor Lazlo en de vele andere, zetten hun beste beentje voor, maar naar mijn mening bleef de muziek te lang beheerst door westerse klanken. Jammer voor die mensen die om middernacht reeds terug moesten vertrekken met de bus, de sfeer kwam er pas goed in rond 1 uur, toen een Marokkaanse band op het podium verscheen. 't Was echt zonde dat er dan pas "andere" muziek door de Antwerpse Handelsbeurs galmde op wat in principe een multi-culturele happening zou moeten zijn. Het feest, dat ondanks enkele schoonheidsfoutjes toch een succes mag genoemd worden, is nu voorbij, maar de strijd tegen racisme en facisme mag zeker niet gestaakt worden. Daarom werd die avond ook opgeroepen om de petitie verder te zetten, op naar de 1 miljoen handtekeningen!!!! (We willen het Vlaams Blok voor zijn!) De bedoeling is in feite dat de discussie over de eisen, die in de petitie worden gesteld, voortgezet wordt. Op mijn medewerking kan men alvast rekenen, maar voor we verder gaan, toch eerst even op adem komen....

K.Bloks, MLB

Reactie op de MLB-euforie

...ook voor de sponsors!

Het Overwinningseest werd gesponsord door Royal Air Maroc, eigendom van de Marokkaanse staat, zeg maar van koning Hassan II. Deze theocraat probeert zijn land met ijzere hand op te sturen in de vaart der volkeren. Daarbij zijn deviezen zeer welkom, deviezen die nietsvermoedende Marokkaanse migranten deponeert bij de Marokkaanse banken

die hier vooral kantoren openen in migrantenbuurten. Volgens de mensen van MLB is Royal Air Maroc de sponsor van Les Frères Bouchenak, een groep die reeds op voorhand afzegde omwille van een autobusongeluk. De pamfletjes waren al gedrukt... Hassan mag op zijn twee koninklijke oren slapen!

St-Gé

Moordende Triomflaan

Op dinsdagavond, 1 december, omstreeks 18.30 u, werden de gemoederen van de studenten voor de zoveelste keer geschokt (?) met een ongeval op de Triomflaan op de oversteek naar de Shamrock. Het slachtoffer, een voetganger, werd zwaar gewetst afgevoerd. Laaiende discussies ontstonden in de Shamrock, aangezien de Vesaliustudenten er reeds sedert geruime tijd pleiten voor een veiliger oversteek.

Ik wil hierbij opmerken dat er in de zomer verscheidene alternatieven werden bestudeerd voor een eventuele oplossing van dit probleem.

De meesten denken in de eerste plaats aan een oplossing als voetgangerslichten. Dergelijke verkeerslichten worden echter ingevoerd in functie van het aantal voertuigen op de weg en aangezien de Triomflaan zelfs bestemd is voor uitzonderlijk vervoer (die informatie kan je bij de Vlaamse Executieve in het Frans bekomen), moet het aantal voetgangers dat per dag oversteeft in dit geval minstens 10000 bedragen, voordat men dergelijke lichten wil plaatsen. Dus, jongens en meisjes, als jullie nog eens een actie willen ondernemen, steek dan de Triomflaan over met zijn tienduizend gedurende één dag en in misschijn komt er dan wat zout in de soep.

Men kan het probleem echter ook fundamenteel aanpakken. Het gevaar ontstaat vooral door, hoe kan het ook anders, auto's, die in dit geval te snel rijden, aangezien de bestuurders nog maar met de kick van de autosnelweg te pakken hebben en dus menen het recht te hebben om banale studentjes in hun vizier te negeren. Verscheidene opties bieden zich aan om dit probleem op te lossen.

Zo kan men bijvoorbeeld de gehele Triomflaan afbuigen langsheen VUB-terrein om zodoende het autoverkeer in snelheid te doen afnemen. Een dergelijke optie vind ik idioot, aangezien men er enorm veel terrein mee verliest en een nog complexere verkeerssituatie schept.

Een tweede mogelijkheid bestaat erin om VUB-terrein langs weerszijden van de Triomflaan samen te voegen om een roundabout of een verkeersplein te realiseren, waarop meteen een hoofdtoegang tot de campus wordt voorzien met voldoende parking voor mensen die niet vertrouwd zijn met de VUB. Dit is realiseerbaar indien de VUB nog enkele terreinen

aankoopt aan de andere zijde van de Triomflaan.

Een derde mogelijkheid is het invoeren van een belangrijke verkeersweg die loodrecht staat op de Triomflaan. Dit zou echter het verkeer in rustige delen van Eterbeek grondig in de war sturen.

Een andere mogelijkheid bestaat erin om het verkeer van de autosnelweg om te leiden via de Pleinlaan en aan het uiteinde hiervan een deftig kruispunt te voorzien met verkeerslichten. De gemeente Eterbeek verzet zich hiertegen. Nochtans is het idee zeer goed haalbaar, aangezien men voor het ogenblik een Bijzonder Plan van Aanleg opstelt voor de terreinen aan de overzijde van de Pleinlaan.

Vervolgens kan men ook voetgangerspasserelles voorzien van de campus tot aan de overzijde van de Triomflaan. De hoogte hiervoor vereist is de hoogte van de esplanades. Een dergelijke ingreep is echter enkel zinvol indien de overzijde van de passerelle ook iets te bieden heeft. In het andere geval zullen de studenten immers nog steeds de straat oversteken. Andere voetgangersoversteken moeten dan ontmoedigd worden.

Een zesde en laatste mogelijkheid voorziet de ingraving van een groot deel van de Triomflaan in een tunnel, zodat een oase voor voetgangers ontstaat. Een droom van iedereen, zelfs van de buurtbewoners en Colruyt, de gemeenten, de universiteit en de studenten, doch in dit geval overtreft de sloomheid tot samenwerken het gebrek aan financiële middelen. De kostprijs kan zeker beperkt worden door een ingraving die overdekt wordt met behulp van een lichte structuur. Een dergelijke ingreep kost inderdaad veel, maar alle belanghebbenden kunnen hiertoe hun steentje bijdragen.

Er is reeds vroeger een dode gevallen op de Triomflaan, maar politisch denken en te weinig aanhoudend protest stopten de zaak weer in de doofpot. Ik kan me alleen maar de vraag stellen of een ingreep op het gebied van de verkeersveiligheid echt meer kost dan een mensenleven! Het valt me trouwens op dat vele studenten (en anderen) zeer onverschillig reageren. In dat geval is het verlies van een stuk vlees inderdaad geen grote ramp.

Erwin Miecznik

Uit welke shop haalt Martine Hutsebaut haar koffie?

DEBED or not DEBED

Sinds 17 oktober 1992 worden de Belgische pers en sommige Belgische overheidsactoren 'lastig gevallen' door medewerkers van "DEBED". Binnenkort zal het de beurt worden van onze geliefde V.U.B. waar "DEBED" een studiekering zal oprichten. Daarom stellen wij het verschijnsel "DEBED" aan u voor, via een interview met de inspirator en voorzitter van de vereniging, VUB-socioloog Martine Hutsebaut.

De Moelal: Kan je even toelichten wat "DEBED" precies is?

Martine Hutsebaut: "DEBED" heet voluit: "De Bond voor een Effectief Drugbeleid" V.Z.W.. De afkorting is eigenlijk een woordspeling, omdat het reël bestaand Belgisch drugbeleid duidelijk in debet staat, iets wat wij dringend wensen te veranderen. De actuele stand van zaken is namelijk gewoonweg embarmelijk. De enige vorm van beleid die sinds de Drugwet in 1975 gevoerd werd, is in feite de eenzijdige strafrechtelijke aanpak van alles en iedereen die met (illegale) drugs te maken heeft. Ondertussen wordt er wel geluid over 'preventie' en 'hulpverlening', maar veel meer dan zuiver medisch gerichte afkickampen heeft dit nog niet opgeleverd. Er is bijgevoerd nood aan een coherent beleid terzake, met duidelijke doelstellingen, goed ontwikkelde beleidsmiddelen en dit binnen een welomlijnd maatschappelijk perspectief. Het is het bereiken van een dergelijk beleid dat onze bestaansreden vormt: wij ijveren voor een effectief drugbeleid vanuit een emancipatorische visie.

DM: Dat klinkt allemaal wel erg vaag. Is het niet gemakkelijker het huidige beleid op de korrel te nemen?

MH: Welnee, ik zal het coherenter formuleren. Toen we op 17 oktober jongstleden onze stichtingsvergadering hielden, werd ons land juist geïntereerd door een vlaag van persberichten die ons bij monde van rijkswacht, politie en enkele excellenties meedeelden dat 'het drugprobleem' steeds meer aanzwol. Wel, dat was en is nog steeds zuiver ideologisch gezwets: het drugprobleem bestaat niet. De omschrijving hangt immers af van de definiëerders, en dat zijn er nogal wat. Zo heb ik in het kader van mijn licentiaats thesis 65 sleutelpersonen bevroegd, en allen formuleerden een eigen definitie van 'het drugprobleem'. 65 omschrijvingen; stel je voor!

En dan komen verontruste (of is het

verontrustende) ministers van Binnenlandse Zaken met nieuwe beleidsplannen, waarin de repressie wordt opgedreven, en de politie en justitie zelfs in de hulpverlening en de preventie moeten opduiken. Dat is geen beleid, maar een ideologisch programma voor de handhaving van het maatschappelijke status quo. Ondertussen wordt de bevolking zoet gehouden met sensationele berichten over drughandelaars, drugs-slachtoffers en meer van dat fraais, zodat de publieke opinie denkt dat er inderdaad 'een drugprobleem' bestaat.

Tijdens de Europese drugpreventieweek in november kwam het schrijnend gebrek aan beleid vijf dagen lang tot uiting: iedere beleidsactor kwam er zijn of haar eigen, supernieuw drugbeleid voorstellen, maar nooit werd vermeldt waarom die suggesties gebaseerd waren. En zo kan ik nu nog uitspreken: er is geen beleid, wel een hele hoop eenzijdige en ongecoördineerde activiteiten en initiatieven, die aan de publieke opinie verkocht worden onder het mom van oplossingen voor 'het grote drugprobleem'. Wij willen daar dwars tegenin gaan: met de reële sociale werkelijkheid als uitgangspunt moet het mogelijk zijn om daadwerkelijk drugbeleid te ontwikkelen.

DM: Wat bedoel je met "een emancipatorische visie"?

MH: Emancipatorisch betekent in onze context dat wij uiteindelijk streven naar een samenleving die op solidariteitsbeginselen gebaseerd is, niet op kil individualisme. Het verschijnsel druggebruik benaderen wij dan ook binnen de globale maatschappelijke structuren. Om druggebruik, -misbruik en verslaving te omschrijven en te bestuderen moet je verder kijken dan de drugs. Het hoe en waarom van druggebruik hangt af van de relaties tussen de middelen, het individu, de onmiddellijke sociale omgeving en de totale maatschappelijke context. Zelfs de (uit)werking van drugs moet in dat kader geplaatst worden: de dodelijke dosis van die stoffen hangt van veel meer af dan enkel de farmacologische eigenschappen. Daarop aansluitend stellen wij dat een effectief drugbeleid in de eerste plaats een onderscheid moet maken tussen geïntegreerd druggebruik en niet geïntegreerd (of problematisch) gebruik.

De eerste categorie betreft de overgrote meerderheid druggebruikers. Voor hen is er geen beleid

nodig; wanneer er eens een ongelukje gebeurt, zouden ze zonder problemen in de reguliere welzijnszorg moeten terechtkunnen. De tweede categorie heeft wel nood aan een beleid, dat hen echter niet a priori als patiënt mag beschouwen, doch gewoon als hulpvrager. Een daadwerkelijk drugbeleid zal voor die mensen een brede waaier aan hulpverleningsmogelijkheden bieden, zodat iedereen wel ergens zijn gading kan vinden.

Dwangmaatregelen zijn daarbij taboe want dat werkt niet. Kijk maar naar de huidige situatie: overal is er repressie, maar wie wil gebruiken, zal dat doen, ongeacht het omringend beleidskader. Indien de beleidsverantwoordelijken deze feiten onder ogen zouden zien, zouden we meteen veel verder staan in de realisatie van een werkelijk drugbeleid... Om de sociale realiteit bloot te leggen en te ontdeken van alle ideologische vooroordelen, is het nodig om het wetenschappelijk onderzoek terzake te stimuleren, maar dat ligt nogal moeilijk, omdat daarvoor eerst het druggebruik gedepenaliseerd zou moeten worden.

DM: Bedoel je dat je als wetenschapper niet vrij kan werken omwille van de bestaande drugwetten? Dat zou betekenen dat het wetenschappelijk werk door de wettelijke beperkingen al in een bepaalde richting gedreven wordt.

MH: Kijk, als ik nu een of andere veldstudie wil ondernemen, ben ik als vorser verplicht elke kennis van overtredingen van de Drugwet aan de politie te melden. Dat is een aanfluiting van de wetenschappelijke deontologie, dus doe ik zoets niet. Bijgevolg kan je een veldstudie vergeten. Daarom ook dat de drugonderzoekers 'hun druggebruikers' in de hulpverlening halen, of via de politie of de probatiecommissies bereiken. Wel, dan heb je te maken met een zeer specifiek segment van de totale populatie van druggebruikers, zodat je de onderzoeksresultaten niet kunt veralgemenen. Toch gebeurt dat voortdurend, zodat een totaal vertekend beeld van de realiteit ontstaat, waarop de beleidsvoerders uiteraard hun beleidsplannen baseren. Wij leveren dan ook voortdurend kritiek op dergelijke studies, en dat wordt ons niet in dank afgenomen. Nochtans gaan we door, want zolang de drugonderzoekers de indruk blijven wekken dat er toch objectief en veralgemenbare studies mogelijk zijn, zal er niets veranderen...

DM: Wat zijn de eerste stappen die jullie denken te ondernemen om daar verandering in te brengen?

MH: In eerste instantie willen we een aanzet geven tot een brede maatschappelijke discussie; daartoe voeren wij acties (in de toekomst meer dan nu), doen we aan wetenschappelijk onderzoek (Nvdr: twee van de leden waaronder Martine zijn bezig aan een doctoraat terzake), geven publicaties uit, en wensen wij tevens voordrachten te organiseren. De laatste middelen zullen op korte termijn overgens via de Studiekering op de VUB ontwikkeld worden. Meer bijzonderheden zullen wij wel op onze eerste bijeenkomst medelen...

DM: Wat verstaan jullie dan onder een "effectief drugbeleid"?

MH: Grotendeels; we hebben een alternatief in vier fasen uitgewerkt en samengevat in onze brochure "Manifest voor een Alternatief Drugbeleid". Als eerste actie hebben wij deze publicatie trouwens naar de bevoegde nationale en Vlaamse ministers gestuurd, samen met een integrale ideolo-

(Vervolg p. 10)

(Vervolg op p. 11)

Cultureel studentenfestival in Tilburg

Pythische Spelen 1993

Van woensdag 14 tot en met zaterdag 17 april vinden in Tilburg de vierde Pythische spelen plaats. Dit 'open' culturele festival voor en door studenten is het grootste van het Nederlandse taalgebied.

Als je mee wilt doen, moet je studeren aan een HBO- of WO-instelling in Nederland of Vlaanderen. Tijdens het festival strijdt je met ongeveer 1500 medestudenten om de eer in 25 disciplines, verdeeld over 4 categorieën, te weten: beeldende kunst, letteren, muziek en theater. Er is voor elk onderdeel een vakjury die jouw prestatie individueel beoordeelt en voorziet van een jury-rapport met aanbevelingen waarvan je veel voordeel kan hebben.

Behalve de wedstrijd vinden er tijdens het festival verscheidene culturele evenementen, workshops, exposities en festiviteiten plaats. Het festival is daarom niet alleen interessant voor deelnemers, maar zeker

ook voor toeschouwers. Vier dagen lang kunnen zij ook genieten van de prestaties van de deelnemende medestudenten.

opzet van het festival:

De Pythische Spelen hebben een vorm van competitie, maar het wedstrijdement staat niet voorop. Winnen is leuk, maar absoluut niet het doel van de Spelen. Je krijgt de kans om je te presenteren aan een groot publiek, daarnaast wordt je door vakjuriedige mensen beoordeeld en commentariseerd. Drie dagen lang maak je kennis met de meest uiteenlopende vormen van cultuur en de mensen die ze beoefenen. In de vorm van workshops krijg je de kans om je verder te bekwaamen op de verschillende onderdelen. De wedstrijden zijn verdeeld over drie dagen. Op donderdag en vrijdag wordt in de voorrondes bepaald wie naar de finales gaat die op zaterdag worden gehouden. Die

dag zullen de jury's onder leiding van tal van beroemdheden bepalen wie de uiteindelijke winnaars worden.

Deelname

Deelname aan de Pythische Spelen is een prachtige ervaring die je niet

hoeft te missen. Als je studeert aan een HBO- of WO instelling in Nederland of Vlaanderen kun je namelijk deelnemen aan de Spelen, ongeacht of je welwillend amateur bent of gelauwerd prof. Deelnemers kunnen overnachten in een tentenkamp op het terrein van de Katholieke Universiteit Brabant. Tevens kan deelgenomen worden aan ontbijt en diner. De inschrijvingen voor dit grootse spektakel worden op 25 november geopend met een 'Pythische dag'. Dan worden in de aula en foyer van de universiteit demonstraties verzorgd van de belangrijkste categorieën. De inschrijvingsperiode loopt tot 1 maart.

categorieën

Theater: improvisatie cabaret toneel theater vrij

Grote woorden, kleine uitleg

Humanisme, Vrijzinnigheid en Vrij Onderzoek

Humanisme, Vrijzinnigheid en Vrij Onderzoek zijn begrippen die we bijna dagelijks te horen krijgen aan de V.U.B.. Sleutelwoorden die hebben gediend en nog steeds dienen als bouwstenen van de Vrije Universiteit Brussel. Velen weten vaak niet wat deze begrippen juist inhouden. Wat bedoelt men nu juist met Humanisme? Wat is dat de Vrijzinnigheid en wie zijn dat die vrijdenkers? Wat wordt er bedoeld met het Vrij Onderzoek? Allemaal vragen waar dit artikel tracht een antwoord op te geven.

Het Humanisme als term duidt meestal een streven naar een bepaalde ideale voorstelling van het menszijn aan. Alhoewel men ook al kiemen van een humanitair streven in andere culturen aantreft, is het humanisme vooral in het begin van de Nieuwe Tijd in Europa tot zijn volle ontplooiing kunnen komen. In de Renaissance werd vooral het voorbeeld van de klassieke oudheid gehanteerd. Het humanisme is bij ons ontstaan als een verzet tegen de Kerk. Het is een levens- en wereldbeschouwing die niet op het geloof in een persoonlijke godheid steelt en volgens dewelke de oorsprong in de mens zelf ligt. Het was een reactie op het christelijk-middeleeuwse wereldbeeld waar de mens werd beschouwd vanuit het oogpunt dat hij moest gehoorzamen aan een goddelijke wil. De humanist beschouwt de mens als centraal gegeven; hij plaatst de mens in het middelpunt. De humanist gelooft niet in de eerste plaats in een god maar hij gelooft in de mens. "De

Mens" zelf is het uiteindelijke doel van ons streven en niet één of andere godheid. De mens heeft geen god nodig. De humanist gelooft dat de mens zelf in zich de kracht heeft om zijn eigen mogelijkheden te ontwikkelen en te bundelen om zo een vreedzame wereld te scheppen op basis van werkelijke menselijke eigenschappen. Dit extreem antropocentrische wordt vandaag sterk gerelativeerd. Nu plaatst men de natuur als een waarde in het humanistisch denken, juist omdat het overleven van de natuur een noodzaak is om het overleven van de mens te waarborgen.

Door inzicht in de dingen tracht de humanist meester te worden van zijn eigen lot en dat van de wereld. De nadruk komt te liggen op het leven nu hier op aarde en niet op een leven in een hiernamaals dat ontstaan is uit een wensvoorstelling. Het humanisme heeft een meer praktische zin voor de werkelijkheid op aarde te veranderen in functie van de mensheid nu en het nageslacht later. Een belangrijk kenmerk van het humanisme is het omgaan met het begrip "Vrijheid". Na menselijkheid is dit misschien wel de belangrijkste waarde die de humanist nastreeft. Vrijheid om zelf aan experimenten te doen, vrijheid om zelf de waarheid te zoeken, vrijheid om zijn eigen leven te leiden, kortom "Vrij-zijn". Zo komt men via de bepaling van het humanisme tot de vrijzinnige of de vrijdenker. Dikwijls wordt een vrijzinnige gedefinieerd als een persoon die buiten elk godsdienstig geloof

staat of anders gezegd iemand die elk dogmatisch geloof verwerpt. De vrijzinnige is iemand die zijn wereldbeeld steeds in vraag moet kunnen stellen en voortdurend kritisch zijn maatschappij benaderd. De vrijzinnige komt steeds op tegen het gezagsargument dat bepaald dat het de waarheid in pacht heeft enkel en alleen maar om de macht, de traditie, de normen die op dat moment gelden, in stand te houden. Deze waarde, het kritisch zijn, is een recht dat de vrijzinnige zich toeigent. De vrijzinnige is tegen de misbruik van macht zowel godsdienstige, politieke als psychische en fysieke machtsmisbruiken.

De vrijdenker heeft als methode het Vrij Onderzoek. Vrij Onderzoek is een term die ontzettend moeilijk te verklaren is. Elk individu moet zelf trachten te ontdekken door zijn eigen ervaringen wat Vrij Onderzoek betekent voor hem of haar. Het Vrij Onderzoek is niet zozeer een waarheid maar veel eerder een methode hoe men waarheden moet benaderen. Het Vrij Onderzoek zegt nooit dat het de waarheid in pacht heeft, maar zet de mens steeds aan tot kritische benadering van maatschappij en van zichzelf. Het Vrij Onderzoek roept de mens steeds op om zijn mening te herzien en te herdenken. Een belangrijk concept in het Vrij Onderzoek is de voortdurende twijfel aan alles. Er zal steeds een waanidee optreden dat men de waarheid bezit, maar vlug wordt het duidelijk dat die waarheid maar tijdelijk is en vervalt men terug in twijfel. Het voort-

durend herhalen van deze methode (de twijfel) is zeker niet de gemakkelijkste weg en vereist een zekere volwassenheid en eerlijkheid van de mens met zichzelf. Volgens de humanist is ieder persoon in staat om deze methode aan te kunnen. Er moeten maatschappelijke omstandigheden gecreëerd worden dat een maximum van de bevolking een maximum aan informatie krijgt om zo via het Vrij onderzoek een keuze te maken. De twijfel is op haar beurt, na het kritisch zijn weer een recht dat de vrijzinnige in zijn dagelijks leven kan gebruiken.

Nu is het zo dat de Vrije Universiteit Brussel het Vrij Onderzoek als grondslag heeft. De V.U.B. heeft ook een Studiekring Vrij Onderzoek in zijn rangen. Deze Studiekring heeft de bedoeling om, zowel theoretisch als maatschappelijk het Vrij Onderzoek te verdedigen en kenbaar te maken. In de eerste plaats zal dit gebeuren op de V.U.B. zelf door het kritisch benaderen van het onderwijs en de bestuursoverheid van de universiteit. Daarna, maar zeker niet minder belangrijk, zullen maatschappelijke en wetenschappelijke thema's aan bod komen door middel van informatie te geven en zo discussies op gang te brengen. De Studiekring zal ook een aantal artikels publiceren in 'De Moeial' over al deze onderwerpen zodat de studenten ingelicht worden over de problematiek. De Studiekring Vrij Onderzoek organiseert ook voorstellingen van films of een boeiend theaterstuk en brengt interessante debatten over

heel uiteenlopende thema's. Al deze activiteiten worden aangekondigd via 'De Moeial', pamfletjes en affiches. De dagelijkse werking van de Studiekring Vrij Onderzoek wordt waargenomen door een pluralistisch samengesteld bureau, verkozen op een jaarlijkse algemene vergadering. Indien jij ook interesse hebt om actief mee te helpen werken aan de Studiekring ben je steeds welkom op het V.O.-lokaal (gebouw Y, vlakbij het Kulturkafe).

Steven Vervoort
Studiekring Vrij Onderzoek

De Moeial interviewt

Anti - slechte poëziedag

De Moeial had een gesprekje met één van de bestuursleden van de vereniging die de anti-slechte poëziedag op de VUB organiseert op 11 januari.

De Moeial: Naar het schijnt is slechte poëzie een aantasting van de gezondheid. Is dat zo?

Krepkaja Simonski (perlegen lachje): Wel ja, volgens onze vereniging is dat dus zo, maar ik ben misschien een beetje een contestair ahum Paul van O. is ook gestorven aan een longaandoening en men kan ahum toch niet zeggen dat hij slecht schreef.

De Moeial: Moet reclame voor slechte poëzie verboden worden?

KS: Wel, ik vind niet dat zo een heleboel dingen verboden zouden moeten zijn, maar ik probeer de bevolking zo ver te krijgen dat zij spontaan braakt bij het zien van slechte gedichten.

De Moeial: Is de VUB een plaats waar slechte poëzie floreert?

KS: Zo kan men het stellen ja.

De Moeial: Men zou toch wel iets anders verwachten van een universiteit.

KS: Dat is nu juist het probleem. Met de universiteiten zoals die nu zijn, wordt poëzie geanalyseerd met een hersenhelft die eigenlijk niets met poëzie te maken heeft. Men moet begrijpen dat een persoon die de tijd en ruimteperspectieven, de vertelstructuur en het leven van de auteur kent, daarom de poëzie nog niet begrijpt. Lees en zwijg zou ik zeggen.

De Moeial: Wil dat zeggen dat men dan zelf meer poëzie moet gaan schrijven?

KS: Een vlinder achter uw oor. Wat was de vraag?

De Moeial: Misschien hebben mensen aan de unief slechts die ene hersenhelft. Wat dan?

KS: Wel ja, men zou dus massaal astrologische onderzoeken moeten doen waarbij men periodes opspoorde waarin mensen zijn geboren met de planeten Mercurius en Neptunus in conjunctie en grote sommen geld aan deze personen betalen om naar de VUB te komen, en verder zou elke student die alle taken op tijd afgeeft van de universiteit verwijderd moeten worden.

De Moeial: Wat denkt u van het plan van paus Sylvanus om een toppoëtten programma aan de VUB in te voeren. Gaat dat helpen?

KS: Ik vrees dat de attitude van de professoren daardoor niet gaat veranderen neen.

De Moeial: Wat moet er veranderen aan de professoren?

KS: Ik stel voor hen allemaal verplicht Antigone en andere goede poëzie te laten lezen zonder dat ze daar de rest van hun leven mogen over praten of gebruik van maken. Maar wat er dus eigenlijk moet veranderen is dat de meest originele en intelligente mensen prof zouden moeten worden, zeer simpel.

De Moeial: Wie wordt er dan tegenwoordig prof?

KS: Ik vrees dat ik teveel teentjes tot moes zou slaan als ik op deze vraag antwoordde.

De Moeial: Doe het toch maar.

KS: Wel, om het eufemistisch uit te drukken, vooral mensen die

Poincaré met huid en haar hebben naar binnen gezogen.

De Moeial: Maar was Poincaré niet zelf een poëet?

KS: Men moet de buitenkant en de binenkant nu eventjes scheiden.

Ik weet geachte juffrouw dat gij en ik naar de binenkant van Poincaré kijken, maar ik ben bang dat deze mensen slechts zijn buitenkant overnemen.

De Moeial: Bestaan heksen en kabouteren?

KS: Of ze wel of niet bestaan doet er zelfs niet toe, ze schrijven in ieder geval poëzie.

De Moeial: Wat is goede poëzie?

KS: Goede poëzie is de beschrijving van iets echts; dit hoeft niet realistisch te zijn, maar het moet oprecht worden neergeschreven omdat een persoon de behoefte had iets te zeggen, en niet omdat hij zo mooi woorden aaneenplakt.

Bij goede poëzie is er altijd de aha-erlebnis. Ik geef een voorbeeld, een haiku die ik geniaal vind is:

"Deur onvindbaar. Een bolletje in de sneeuw / na het pissen" van Issa.

De Moeial: Moeten de mensen die zich van slechte poëzie afkeren ook hun granny koelje krijgen en een stempel van de VUB?

KS: Neen, zij krijgen wel een aai over hun bolletje. Maar ik heb de indruk dat u het gesprek wilt manoeuvreren naar een kritiek op de universiteit?

De Moeial: Hoe kunt u zo iets denken. Dank u vriendelijk voor dit gesprek.

K.V. en K.S.

BSG geeft ludieke doe-het-zelf fuif

LVSU geeft forfait

Hiep! Hiep! Hoera!

Op maandag 30 november had het LVSU de ons allen bekende BSG-zaal besproken om er een fuif of zo te houden. LVSU dook echter niet op. Dit had naar alle waarschijnlijkheid te maken met hun uitstap naar Eurodisney, alwaar zij volgens de agenda uit de vorige Moeial meer dan een jaar zouden vertoeven.

Omdat de zaal dan toch leeg stond besloot het BSG om na het praesconvent dan maar een gratis vat te geven (op hun kosten dus) in de zaal. De aanwezige bestuursleden van de verschillende kringen waren hier natuurlijk voor te vinden en met zijn allen vertrokken ze op weg naar hun avondvermaak.

Met een gezellig muziekje ertij draaide het geheel al snel uit tot een ludieke doe-het-zelf fuif. De tapkransen stonden open voor iedereen die wilde en die liefst ook nog kon tappen. Dankzij een vriendelijke meneer, die een of ander studentenboekje was komen voorstellen op het convent, werden er ook nog eens drie magnumflessen Rodenbach bovengehaald, die maar al te gretig door bepaalde aanwezigen gelidigd werden.

Om middernacht werd deze kleine, doch gezellige TD afgesloten bij gebrek aan meer bier. Iedereen had het best naar zijn zin gehad, en dit allemaal dankzij het LVSU en vooral het BSG, die zo vriendelijk waren geweest een gratis vat aan te bieden. Hopelijk kent dit soort gebeurtenissen een vervolg in de toekomst.

R.B.

Jama dicteert:

De Grote SoR-Tombola

In zijn oneindige barmhartigheid heeft SoR-voorzitter Jean-Marie De Meester besloten om aan de laatste SoR-vergadering van 1992 (overigens de laatste die hij zal voorzitten) een ietwat openbaar karakter te geven. Hij wil namelijk aan tien(10) studenten de kans geven deze vergadering bij te wonen. Daartoe moeten zij hun naam en verdere coördinaten op een papiertje schrijven en afgeven op Jama's bureau (te vinden ergens in de Sociale Sector Studenten, gebouw Y). Daarna zal de onschuldige hand van Jama's secretarisse uit de ongetwijfeld tot barstens toe gevulde postzakken met reacties de tien gelukkigen trekken. Of hoe (nog net onder het bewind van Jama!) de openbaarheid van bestuur werkelijkheid wordt ... bij lottrekking bijvoorbeeld. (En dit is dus echt géén grap van een of andere oververmoeide Moeial-redacteur; Jama is ons tot tweemaal toe komen vragen onze lezertjes van dit heuglijke initiatief op de hoogte te stellen!)

St.-Gé

NAAM EN VOORNAAM:

STUDIEJAAR EN RICHTING:

ADRES (ev. KOT):

Wenst de SoR-vergadering van 17 December bij te wonen

De Moelal

Deze rubriek is er om alle gefrustroerde geesten de kans te geven hun gal uit te spuien. Nozems after tijden, verenig !
Post julie briefje in de Moelal-brievenbus in de cafetaria (tussen kiosk en kassa).

VOLKSVERBONDEN

GEACHTEN GENOTEN DER
GROOT-BELGISCHE STAM
TREURT, TREURT OM DEN
DOOD VAN ONZE SCHOONE
UNIVERSITAAT. NEEN
VOLKSGENOOTEN, WIJ
DOELEN NIET OP DEN
TELEURGANK VAN DEZE
VOLKSVERBONDEN IN-
STELLING (NU WORDT
ZE TENMINSTE ÉCHT
GROOT), MAAR OVER DE
SCHAAMTELOZE ONWEL-
VOEGELIJKHEID WAARMEE
EENE S.V. (ZIE ELDERS IN
DIT RIJDLBLAD) ONZE GROTE

ERE-RECTOR, ONS GROOT
VOORBEELD ENDE
FÜHRER, ALOIS
GERLO, DURFDE AAN-
KLAGEN -

N.S.V.

Open brief aan alle
gebruikers van het
tandheelkundig instituut

Beste gebruikers,
Natuurlijk hebben jullie zeker wel
gemerkt dat er nu al gedurende enkele
jaren, een zonderling figuur door de
gangen en lokalen slentert, op zoek
naar zaken waarmee hij zich kan
bemoeien.

Sister Morphine

Disneyland

Kleinburgerlijkheid troef, bij het
L.V.S.V. Volgens betrouwbare bron
(De Moelal, 10de jaargang, nr.8,
BSG-agenda) ontvlucht deze kring

het land voor maar liefst twee
St.Vé's, en ze doen niet eens de
moeite om ondertussen nog eens
terug te komen. Ze zonden hun kring
beter herdopen in "Kring der
Bourgeois", naar analogie met...

Mickey

De Vrijzinnigen zijn weer
vrij zinnig:

Artikel van de statuten van de Unie
van Vrijzinnige Verenigingen stelt:
De U.V.V. bestaat uit die orga-
nisaties die ... het beginsel van
vrij onderzoek huldigen, dogma of
gezagsargument bij het uit bouwen
van hun levensbeschouwelijke, wijs-
gerige en politieke overtuiging ver-
werpen en de mens erkennen als
schepper en drager van morele
waarden...

Dit is nog te slikken, maar het
volgende wordt voorgesteld als toe-
voegsel:

Het verwerpen van alle gezagsar-
gument houdt in dat de vereniging,

haar organen en alle personen die
ervan deel uitmaken, de verbinten-
aan de persoonlijke overtuiging
en de opvattingen te eerbiedigen,
zowel van de aangesloten ver-
enigingen als van hun leden en van
alle derden, onverminderd het inacht-
nemen van de wet, en van de rechten
en fundamentele vrijheden bepaald
door het Verdrag ondertekend te
Rome op 4 november 1950, goedge-
keurd door de wet van 23 mei 1955.

Miljaar, vrij onderzoeken begint wel
een wreed complexe aangelegenheid
te worden!

Desiree Liberté.

Cybernetisch
connectionisme

Geachte profs,

Denk nu toch eens een keertje na
over het waarachtige wonder dat ik
occasioneel "het Leven" placht te
noemen, en vertel mij eens - liefst in
't Hongaars - waarom jongens, die

nooit de korsten van hun dagelijks
brood mee opeten, statistisch gezien
sterk neigen naar cybernetisch con-
nectionisme, en meisjes met slechts
één paardestaar wél?

Tante Baignol et Farjon

Schamper

Er bereikten ons geruchten uit Gent
als zou de Schamper in de nesten
zitten. Schamper, zo wil de mythe, is
het studentenblad van de (R?)JUG.
Zo iets als De Moelal dus maar natu-
rlijk bijlange niet zo goed. De
Schamper zou met financiële pro-
blemen te kampen hebben. Gelukkig
nog dat de andere verenigingen
(ondanks een zeer goede werking?)
met hopen geld op overschot zaten.

De reaktie ging dus naar die andere
verenigingen om geld, en dat kreeg
ze (blij dat we er vanaf zijn want als
we teveel overhouden op't einde van
het jaar zouden onze subsidies voor
volgend wel eens verminderd kunnen
worden, dixit de andere vereniging-
en). Kwade tongen flusterden ons
echter in dat de Heer Demeulemeester
(ook bekend als "de Schandknop
van De Meyer") de Schamper pro-
beert te dwarsbomen. Hij zou naar de
drukker gebeld hebben om te zeggen
dat ze Schamper niet mochten druk-
ken alvorens er een bestelbon was
(die hijzelf uitschrijft). Een en ander
zou - nog steeds volgens dezelfde
spreekwoordelijke kwade tongen - te
maken hebben met zijn verlangen
om de Schamper te lezen voor hij ter
perse gaat omdat er anders teveel
taalfouten in staan. Maar laten we
niet roddelen.

Alfred J. Kwak

Waf, boeh, tweet tweet, miauwghydr.
ssszzz... Grrrrrr, aai poesje, aai;
Blub, blub, Meehhhe, Schapen!
Laten wij wat gras eten. Dat bevor-
dert de kuddegeest.

(Vervolg van bovenkop p.8) Wel, weet U het nu nog niet?

Lees dan verder over DEBED!

(Vervolg van p. 8)

giekritiek op de beleidsplannen van
minister Tobback. Aan hen om te
reageren.

DM: Denk je dat het beleid bereid is
om met jullie in discussie te treden?
Misschien beschouwen ze een ander
ideologisch uitgangspunt alleen maar
als een provocatie.

MH: Welnee, wij wensen die mensen
en hun achterban alleen maar wakker
te schudden. Zij moeten eens inzien
dat de sociale realiteit anders is dan in
Miami Vice: het grootste deel van de
druggebruikers zijn mensen zoals
jullie en wij; die gaan braaf studeren,
werken, onderhouden hun sociale
contacten, hebben veel vrijetijdsbe-
steden. Kortom, hun druggebruik
is zuiver recreatief en levert geen
problemen op. Ondertussen blijven
de beleidsvoerders- en beleidsbeïn-
vloeders echter alle druggebruikers
beschouwen als zieken of criminelen,
of psychiatrische gevallen, en
alleszins als abnormaal... Daarom
stellen wij dat de gebruikers zich
moeten organiseren in belangengroepen,
en het recht moeten krijgen
om aan het beleid te participeren.

DM: Maar misschien neemt het
beleid die mensen nu juist niet op
serieus. Maakt zo'n belangengroep
überhaupt wel een kans?

MH: Dat is toch een logische eis;
inzake alle andere sociale beleids-
materies bestaan er belangverder-
digers, vakverenigingen en wat weet

ik allemaal nog. Dat moet ook
kunnen met het drugbeleid, dat per
slot van rekening over de gebruikers
gaat, niet over de drugs.

DM: Maar de vraag is of het realis-
tisch is te denken dat zo iets in België
van de grond kan komen.

MH: In Nederland bestaan de junk-
iebonden; in Duitsland zijn er soort-
gelijke organisaties. Waarom hier
dan niet? Alleen: voorlopig is zo iets
in België strafbaar, daarom kan
'intermediaire organisatie' fungeren,
waarbij we wel duidelijk stellen dat
we geen Bond 'voor de stimulering
van druggebruik' zijn. Dat zou niet
alleen strafbaar zijn, doch ook niet
emancipatorisch.

Iedereen moet vrij kunnen kiezen, en
wie drugs wil consumeren moet dat
kunnen in de meest optimale
omstandigheden, daarvoor dient een
drugbeleid: druggebruik is van alle
tijden, dat kun je niet uitroeien; zorg
er dan voor dat alle eventuele gevaren
opgeheven worden. Anno 1992 hoef
je van drugs niet te sterven.

DM: Hopelijk kan je bij een
volgende gelegenheid enige posi-
tieve vooruitgang melden.

MH: Dankjewel, maar dat hangt ook
deels af van de mensen die met ons
willen samenwerken: dat zien we dan
wel op de eerste VUB bijeenkomst.

UCOV

Sam gaat Europees !

Dhr. Sam Biesemans, gedurende
vele jaren diensthoofd van het
Universitair Centrum voor Ont-
wikkeling en Vrede (UCOV) heeft
voor een job als liaison officer voor
de Europese NGO's bij het Euro-
pees Parlement.

Sommigen onder u hebben Dhr.
Biesemans gekend doordat hij ook
persoonlijk advies gaf i.v.m. bur-
gerdienst en militie zaken. Ten ein-
de deze dienstverlening niet in het
gedrang te laten komen, heeft de
Sociale Sector Studenten een
overeenkomst gesloten met

'Burgerdienst voor de Jeugd'.
Iedere donderdagnamiddag (van
14 tot 18 uur) zal een jurist van
deze organisatie, Dhr. Jan Rut-
geers, aanwezig zijn in de lokalen
van UCOV aan de Triomflaan 74
om advies te verstrekken en om
netelige en/of dringende
problemen op te lossen. U kan ook
telefonisch contact opnemen op
het volgende nummer:
02/640.93.02.

De andere taken van UCOV zullen
verder worden uitgevoerd door
het aldaar aanwezige personeel.

Le nouveau
'Guido'
est arrivé !

Voor iedere student die iets wil weten
over zijn of haar studentenstad is hij
er om: de nieuwe GUIDO. Ook voor
onze hoofdstad bestaat er een
speciale editie.

Buultje, metrostations, de dicht-
bijzijnde bankcontact, nabije friet-
koten, nachtwinkels, musea, café's
en andere nuttige informatie waar een
student wel eens behoefte aan kan
hebben, vind je in de GUIDO voor
zo'n 200 frankens.

Hiernaast bevat de GUIDO ook een
aantal kortingsbonnen.

De GUIDO is te verkrijgen op het
BSG (gebouw y), bij de kringen en
op volgend adres:
All Phabeth Bvba
Wellingtonstraat 113, 9000 Gent.
Tel/fax: 091 33 08 68

Marquis de Bourque

Ladder

Bij een grootscheepse steekproef in de
panties van meisjesstudenten heeft
Prof. Vingervlugh-Kutjager van de
Universiteit van Wauwelen het veel-
vuldig voorkomen ontdekt van wie-
gekleurde ladder-vormige patronen. In eerste
instantie doen ze denken aan sporen
van een crossfiets in nat zand. De po-
ging tot theorievorming desbetreffend
leverde geen bevredigend resultaat op.
Bij het blootstellen van zijn verzame-
ling pantybroekjes aan de lasermicro-
scopie heeft Prof. Vingervlugh nu in de
mazzen van het pantyweefsel talrijke
kolonies Climactichnites aangetroffen.
Hun naam wordt afgeleid van het
Griekse Climax. Niet omdat Prof.
Vingervlugh klaarkom als hij weer
eens een studentin gevingerd heeft.
Maar Climax betekent in het Grieks:
ladder of trap, en heeft dus niets te
maken met orgastische toestanden, al
is een climax de overtreffende trap van
orgasme. Men dacht dat de Climac-
tichnites en hun merkwaardige manier
van voortbewegen uitgestorven waren
in het Cambrium, ongeveer 500
miljoen jaar geleden. In het Museum
for Natural History in Washington is
een zeldzaam kamerbreed fossiel te
zien van het ladder-vormig spoor, nage-
laten door een voorhistorische ladder-
worm, in 1860 opgegraven in Ontario

(Science, 28.8/92). De variëteit Climac-
tichnites Pantybracae (braca= broek)
vindt in het prehistorisch moerasklimaat
van de pantybroek (hoer tem-
peratuur en vochtigheidsgraad) het
ideale leefgebied. Ladderwormen zijn
a(r)svormen: zij teren op afgestorven
organisch materiaal dat zich ophoopt
in de meeste pantykruisjes. Een kolonie
C. Pantybracae vreet zich bliksemsnel
een weg door pantykousen en laat
daarbij in nanoseconden een ladder-
vormig en onherstelbaar spoor van vernie-
ling na. Er is ook een variëteit die de
voetzone verkiest. Het verschil merkt
men aan de neerwaartse of opwaartse
oriëntatie van het ladderspoor. De eco-
nomische schade wordt beperkt door
het dragen van jarretellen, meent Prof.
Vingervlugh. De lengte van het ladder-
spoor bedraagt meestal 1/3 van de
lengte van de kous en stopt, gezien de
anaërobie voortplanting van de ladder-
worm, automatisch in de naaktzone
tussen kous en slijpe. Prof. Vingervlugh-
Kutjager vraagt met aandrang
kredieten om zijn belangwekkend on-
derzoek naar de ladderworm verder te
zetten. Inmiddels meldt hij zijn de-
partement eerlang een doorbraak ver-
wacht in de ontwikkeling van de Aro-
matische Okselzweetmosselen en de
bestrijding van de Teppekkloofspin en
de Aambeirups.

Amadé Aimé

Agenda

- * Donderdag 7 januari:
GANT: Split Second
- * Dinsdag 12 januari:
VSKM: Nacht van de korte film
- * Woensdag 13 januari:
AVSG: The Hand that rocks the Cradle
- * Maandag 18 januari:
Hist.-Fil.: Star Trek
- * Dinsdag 19 januari:
LIA: Home Alone II
- * Woensdag 20 januari:
OP: White Sands
- * Donderdag 21 januari:
GK: Delicatessen
- * Maandag 25 januari:
Pers: La double vie de Véronique
- * Donderdag 29 januari:
LVSV: Mon père, ce héros
- * Op 4 en 6 januari vinden er fuiven plaats in de BSG-zaal van Folklore en KEPS of VRG.

De redactie is niet verantwoordelijk voor onjuiste en/of onvolledige informatie. De Agenda was nagemoeg onleesbaar en véél te laat. Toch veel plezier toegewenst.

vervolg van p. 4

BOEM!

voegdheden van haar beleidsstructuren. Er is dan ook een zgn. *dubbele meerderheid* van de leden van de Raad van Beheer voor wijziging vereist. Bovendien staat in het in voege zijnde *Organiek Statuut in hetzelfde artikel* een sterke - en unieke - bepaling met betrekking tot de *Universitaire Gemeenschap*:

Art. 36: Blij elke wijziging van de statuten zal de Universitaire Gemeenschap vooraf geraadpleegd moeten worden volgens de modaliteiten door de Raad van Beheer bepaald. Zoals we elders kunnen lezen heeft de RVB een commissie samengesteld om deze wijzigingen voor te bereiden. En een aantal van de voorgestelde wijzigingen *buiten de context van het Decreet* lijken inderdaad verdedigbaar. Al moet er met "maximalistische interpretaties" altijd opgepast worden, gezien de achtergronden van het Decreet. Uit de gevoerde discussies kunnen een paar positieve punten worden gedestilleerd. Zoals het initiatiefrecht voor de wetenschappelijke groepen, bv. Of het delegeren van een aantal *technische* bevoegdheden van de Raad naar het Buro, zoals het nemen of bevestigen van bepaalde benoemingsbeslissingen. Het lijkt mij echter wel duidelijk dat het overdragen van politieke beslissingsbevoegdheid - in de ruimste zin van het woord - uit den boze is. Als er aan *beleidsmatige* decentralisatie wordt gedacht, is de voor de hand liggende eenheid de faculteit. In die context is het merkwaardig dat er *überhaupt* over een afschaffing van het concept "faculteit" is gesproken. Dat ligt, evengoed als het idee van de "super-faculteiten, volledig in de lijn van het Decreet omdat het een *louter functionele* visie op de interne organisatie van de universiteit impliceert. De samenhang op het niveau "faculteit" - hoe verkracht in sommige gevallen ook - heeft echter nog andere gronden, nl. historische en wetenschappelijke. Ik vraag mij trouwens af wat het statuut van het HILOK zal worden en wat die mensen daar zelf van denken. Het erkend zijn als faculteit

Zangfeest: en allemaal poepeloere

Zingen, zwijnen en boeren...

Op donderdag 10 december greep het 2de Vrijzinnig Zangfeest van Vlaanderen (VZV) plaats. Evenals vorig jaar kende dit evenement een massale opkomst. Het aantal aanwezigen nadert stilaan de duizend. Het is inderdaad zo dat wat in 1986 is ontstaan als een veredelde cantus, langzaam maar zeker is uitgegroeid tot één van de grootste activiteiten op vrijzinnig studentikoos gebied, en dat het publiek daarbij niet langer enkel uit studenten bestaat, blijkt uit het groot aantal aanwezige "bourgeois", iets wat ons ten zeerste verheugd. Onder hen bevonden zich o.a. Rik van Aerschot, voorzitter Raad van Beheer V.U.B., Herman Corijn, oud-voorzitter Raad van Beheer, Leon Vangoitsenhoven, ondervoorzitter RvB, Jan Marcellis, coördinator SSS en tal van bekende uit zowel vrijzinnig academische als studentikoze middens.

De avond werd ingeleid door Koen VDD (voorzitter BSG), gevolgd door korte toespraken van Jan Wouters (de in extremis verontschuldigde rector vervangend) en Rik van Aerschot. Beide laatsten wisten op tactische wijze een president te ontwijken, terwijl Druppel wel prijs had (hadden de afwezigen dan toch gelijk). Na deze formele inleiding was het de beurt aan de reeds lang op rust gestelde Leo Ven om het ongeduldige publiek van de nodige uitleg te voorzien en al vlug kreeg hij het publiek op zijn hand. Traditioneel werd het VZV ingezet door het VUB-koor (nog steeds gestimuleerd door Philippe Vandermeer) met het (massaal meegekweld) "Lied van Geen Taal" en het "Gaudeamus Igitur!", waarna gedurende het eerste deel een aantal typische Geuzenliederen en rustige studentenliederen werden gezongen. Net zoals vorig jaar was de begeleiding in handen van vinger-vlugge pianist Jan Goovaerts.

Maar hij kan niet alleen piano spelen maar ook met de stem overweg, wat duidelijk is gebleken met de Zangfaculteit. Dit gloednieuw (amper 2 maanden actief) vierstemmig koor, met een twintigtal oefende stemmen, slaagde erin de zaal met open mond te laten luisteren naar de verschillende gebrachte nummers. Maar ook het experiment werd niet gevreesd. Zo brachten ze een versie van "In München steht ein Hofbräuhaus" op super originele wijze, begeleid door het bijna ongevaarlijke *Zangfeestbeest* op zijn panfles. Ook de stemopwarming die een aaneenschakeling van kreunen, hoesten en andere stemimpresies liet de zaal niet onbetuigd. Kortom een première die niet licht vergeten zal worden en een faculteit waar nog toekomst inzet. Voor de pauze was er nog kort, maar in ieder geval geslaagd, optreden van Wannes Van De Velde en groep. Wel werden soms te intimistische nummers ten gehore gebracht, waardoor de aandacht in de zaal duidelijk verslaptte. Bij "Pieter Breughel in Brussel" was het publiek echter wél wakker en zong dan ook uit volle borst. Misschien kon *Den Wannes* beter nummers kiezen die dichter bij de Vrijzinnige gedachte aanleunden.

Na de pauze gooide het koor het over een andere boeg en begon men aan het repertoire "vrolijke liedjes", wat natuurlijk ook zijn impact had op het publiek. Ambiance was meteen verzekerd.

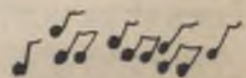
Tussen de nummers die het koor op overigens zeer degelijke wijze bracht, vond een zangcompetitie tussen de verschillende studentenkringen plaats. Dit jaar waren er in totaal 9 inzendingen (PK, SOLVAY, KEPS, GK, VRG, WK, APIA, BSK en AVSG) die over het algemeen van zeer hoog niveau waren. Zowel wat betreft de teksten als de uitvoering

kunnen we vaststellen dat de kringen zich heel wat moeite hadden getroost. Vooraleer de jury overging tot de prijsuitreiking, kwam een geamputeerd Katastroof op het podium (1/4 van de bezetting lag ziek te bed, de drank zeker?). Reeds na hun eerste nummer "heel de wereld stinkt" barstte de zaal uit zijn voegen. En bij klassiekers als "Zuipen" en "Met de wijven..." kon zelfs de grootste droogstoppel het niet laten de aula op zijn grondvesten te doen daveren. Na het korte optreden bracht Katastroof nog 2 meer dan geslaagde bisnummers. Uiteindelijk kwam dan "Le moment suprême", de prijsuitreiking. Het was Willem Verougstraeten (zedemeester BSG 'Geen Taal geen Vrijheid' in 1926), die de uitslag bekend maakte. Op de derde plaats mochten we Anverpia begroeten, die vorig jaar met het eremetaal gingen lopen, ze vertolken het lied "Gevoel van Vrijheid". De tweede plaats werd door de *doktoers* in spé uit Jette weggekaapt met de meestamper "Wij gaan voor Dokter". Het VRG tenslotte kreeg verdiend de medailles rond de nek gehangen. Het bijna perfect vertolkte lied "Elegie der Afgestudeerden", over de vervlogen studententijd kreeg een extra cachet door de geweldige stem van Eva en de uitmuntende pianobegeleiding. Voor volgend jaar hopen we ook deelnemers te krijgen uit andere universiteiten en hogescholen, dus wees er op tijd bij om een nieuw liedekijn te schrijven. Het Zangfeest werd op serene en traditionele wijze afgesloten door het koor, dat ook dit jaar zijn pluim verdiende. En als toemaatje kwam de Gentse Studentenfanfare de aula binnenvallen om iedereen op sleeptouw te nemen naar de café's waar het bier rijkelijk vloeide en de ambiance tot in de vroege uurtes werd voortgezet.

Niet alleen qua ambiance was het Zangfeest dit jaar een succes, maar ook qua opkomst, hierbij danken wij alle aanwezigen en allen die meegewerkt hebben aan het welslagen van deze avond. Het is duidelijk dat het Vrijzinnig Zangfeest van Vlaanderen steeds groeit en dat het een activiteit is die uitstraalt ver buiten de V.U.B., iets wat duidelijk te merken was aan de grotere opkomst van niet (meer)-studenten en de talrijkere aanwezigheid van de Brusselse hogescholen. Volgend jaar willen wij nog meer kwelende kelen aanschouwen (en niet alleen van V.U.B.-ers). En hopelijk volgen er nog oneindig veel Zangfeesten zodat wij en jullie hier ook als bourgeois, of als oude zak nog kunnen samen brullen.

Frédéric GT Leiman &

Zangfeestcomité

De Moelal

Tweewekelijks studententijdschrift van de Vrije Universiteit Brussel in samenwerking met het Brussels Studentengenootschap. Studiekring Vrij Onderzoek en Dienst Kultuur.

Pleinlaan 2, 1050 Brussel
tel. 02/641.23.28
fax 02/641.23.62

Coördinator
Karin Verelst

Redactiesecretaris
Niek Feryn

Redactie
Sami Amira, Rudi Bettens,
Niek Feryn, Egwin Gonthier,
Jurgen Oste, Paz, Johan
Vansintjan, Karin Verelst

Medewerkers
Geert Acke, Patrick Goenen,
David Roofthoofd, Frans
Truyens, Jack Van Handenhove

Illustraties
Rudi Bettens, Wim Castermans,
Edwin Hacken, Elisabeth
van Son, archief

Verantwoordelijke uitgever
Geert Baetens
Pleinlaan 2, 1050 Brussel

De Redactie is niet verantwoordelijk voor artikels van het BSG en VO.

Karin Verelst

Het einde ? BOEM!

heeft immers zowel wetenschappelijke als financiële consequenties. In die context zou er trouwens ook wel eens duidelijkheid mogen worden geschapen over de positie van het *Vesaliuscollege* in de VUB-structuren. Evenzo over de vraag of het, los van wat de aard van dit statuut is, te verantwoordt is dat deze instelling op dit ogenblik op een volslagen ondemocratische manier wordt geleid. Tenslotte nog de rectoren. In het meervoud, ja. Want in tegenstelling tot de huidige situatie, waarin de VUB als enige universiteit opteerde voor het hebben van slechts één zo'n figuur (geen "vice-rector"), die bovendien aan een vrij kort (twee jaar) en beperkt mandaat gebonden is, wordt er nu voorgesteld dit aantal uit te breiden tot drie: de rector, een vice-rector "wetenschappelijke aangele-

gheden" en één "onderwijsaangelegenheden". Vanwaar opens die tegen natuurlijke scheiding? Ik herinner mij dat onze huidige rector zijn openingsrede de heilloze scheiding van onderzoek en onderwijs als "oplossingsstrategie" op goede - want fundamentele - gronden van de hand heeft gewezen. En waarom moet de ambtstermijn worden uitgebreid? Wij hebben niet zo'n goede ervaringen met premiers die te lang aan het bewind zijn in dit land. Bovendien is het idee van een "rectorencollege" al helemaal bediscussieerbaar. Ondanks de goedbedoelde argumentatie heeft men aan andere universiteiten met dit soort kleine topcomités eerder slechte ervaringen. We zouden misschien lering kunnen trekken uit de ervaringen in Gent, waar De Meyer d.m.v. een "bestuurscollege" de feitelijke

macht naar zich toe heeft getrokken ten koste van de Raad van Beheer. En het zal wel geen toeval zijn dat het Decreet dit soort bestuursvorm favoriseert, in naam van de hoogerroemde *efficiëntie*, jawel. En hier komt het belang van het hopen geciteerde artikel 36 op de proppen. Het is natuurlijk goed dat de Commissie Organiek Statuut (COS) haar discussies sereen heeft kunnen voeren en verschillende mogelijkheden heeft afgetast. Maar het is duidelijk dat de *beslissingen* hierover niet toekomen aan de commissie, en zelfs niet aan de Raad van Beheer, als niet *eerst* de Universitaire Gemeenschap hierover is geraadpleegd. Indien het werk dat tot nu toe geleverd is op "het vijfde" als voorbereiding voor die brede discussie wordt opgevat, valt het alleen toe te juichen; indien niet, is eens te meer waakzaamheid geboden. Daarover ook duidelijkheid, graag.